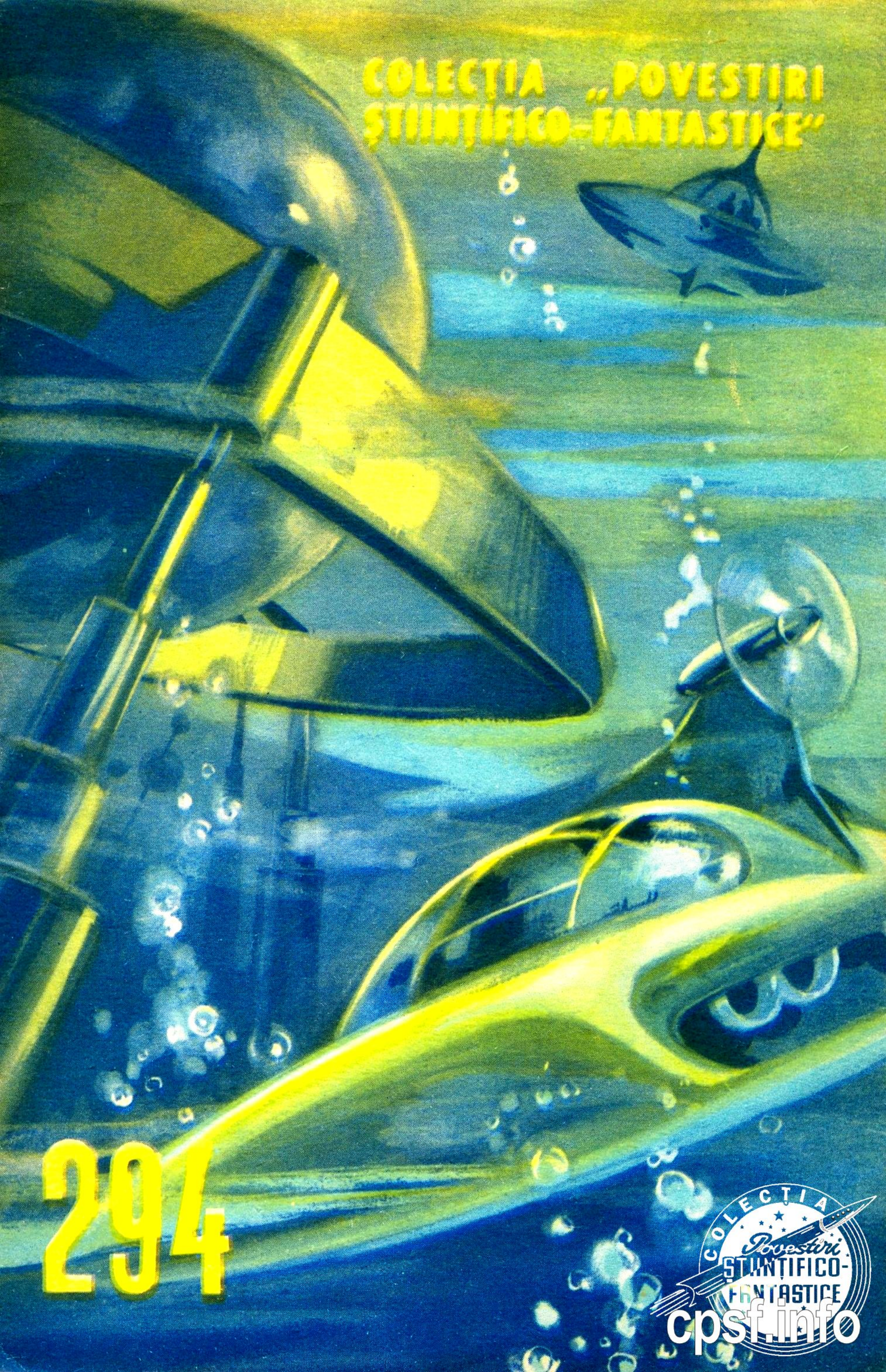

COLECȚIA „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE”
294
COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE
cpsf.info

VOICU BUGARIU

CERCUL IUBIRII

294

LÁSZLÓ FÁY

SFÎRȘITUL CĂLĂTORIEI

Colecţia
„POVESTIRI ŞTIINŢIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Ştiinţa şi Tehnica
Anul XIII
15 februarie 1967

Coperta-desen: VICTOR WEGEMANN
Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Prezentarea grafică: CORNEL DANELIUC

VOICU BUGARIU
BRAŞOV

CERCUL IUBIRII

Mă aflu într-o încăpere goală. Singurul mobilier este un enorm fotoliu în care conducătorul clinicii mă invită să mă aşez. Mă scufund absentă în moliciunea lui. Peretele la care privesc are o parte metalică prevăzută cu dispozitive similare celor ale unei maşini de calcul. Cel ce m-a însoţit s-a retras discret şi mă pomenesc singură, faţă în faţă cu acea maşină ce începe să dea semne de funcţionare. O lumină rece se aprinde şi fasciculul ei îngust mi se plimbă fulgerător pe faţă şi pe trup. Apoi fasciculul dispare. Porneşte un zumzet abia auzit şi o voce metalică îmi pronunţă numele în şoaptă.

— Aama ! Aama ! Aam...

Glasul maşinii se pierde într-un şuierat. Mă cuprinde o groază animalică. Mă reped la uşă, stăpînindu-mi un ţipăt de oroare şi ies fugind pe coridor. Ajung repede la ieşire. Lumea indiferentă a străzii mă trezeşte ca dintr-o transă. Şoapta maşinii, geamătul ei, cum îmi vine deodată în minte să-l numesc, capătă o ciudată forţă de atracţie asupra mea. Reintru în clinică şi încet, din ce în ce mai încet, mă întorc în camera din care fugisem. Maşina e moartă. Mă aşez în fotoliu şi lucrurile se repetă. Fasciculul rece mă parcurge fulgerător, se stinge şi maşina mă cheamă din nou cu o voce în care predomină tonurile joase :

— Aama !

— Da, sînt Aama, îi răspund cuprinsă de emoţie, bîlbîindu-mă. De ce mă strigi ? De ce m-au adus aici ? Ştii ceva despre Seratni ? Ce legătură ai cu el ?

— Aama ! Aama !

Glasul maşinii abia se mai distinge. Pare că vine din mari depărtări. Am o clipă impresia că ceva cunoscut, foarte cunoscut, cunoscut dintotdeauna se află în preajma mea. Maşina continuă să mă strige în şoaptă, rar, metalic. Ce se petrece cu mine ? Trăiesc o halucinaţie ? Mă ridic de pe fotoliu cu ochii închişi şi încet, cuprinsă de vraja vocii fac cîţiva paşi spre locul de unde răsună numele meu. Ating metalul rece. Tresar.

Maşina a tăcut. Mă întorc în fotoliu clătinîndu-mă, pipăind aerul ca o oarbă. E ceva de vis în toată întîmplarea aceasta. Simt oroare şi duioşie. Îmi vine să fug ţipînd şi în acelaşi timp să mîngîi maşina din care porneşte acea voce răscolitoare. Să fie o înregistrare imperfectă a vocii lui Seratni ? De ce atunci acest timbru care mă înspăimîntă şi mă cheamă ? Seratni e un echilibrat. El n-ar fi putut înregistra un asemenea mesaj decît poate în preajma morţii. Şi de ce nici un alt cuvînt ? Seratni doar s-a întors acum două luni din expediţie. E drept, nu m-au lăsat să-l văd („Trebuie ferit pînă şi de cea mai mică emoţie.

Or tu, Aama, i-ai provoca una mare".), dar m-au asigurat că e viu și se află în afară de orice primejdie. Era ceva ciudat în privirile celor cu care am vorbit, o anume milă, bine mascată, față de mine, dar această nuanță mi s-a părut deplasată. E imposibil să mă mintă în privința lui Seratni. El nu e în primejdie.

Un vuiet surd însuflețește treptat difuzorul mașinii. Mă pregătesc să mă aud strigată din nou de vocea tulburătoare. M-am liniștit. M-a cuprins ceva asemănător sentimentului fatalității antice. E o moleșeală a minții și a simțurilor în care cobor din ce în ce mai adînc, o indiferență absurdă față de tot și, în primul rînd, față de mine. Sînt parcă pe punctul de a adormi, cînd mașina vorbește din nou. Ceva s-a schimbat în modul în care îmi articulează numele. Vocea este acum perfect metalică, nu-și mai modifică volumul, e egală și liniștită. E poruncitoare, mă domină. Apatia îmi dispare fulgerător sub imperiul voinței ce răzbate din acel glas ce-mi poruncește să-l ascult :

— Aama ! Aama ! Ascultă-mă !

— Te ascult, îi răspund sacadat, imitîndu-i fără voie felul de a pronunța cuvintele.

— Îți voi vorbi despre soțul tău. Aama. Despre Seratni.

Tac, privind hipnotizată locul de unde mi se pare că vin vorbele pe care le aștept de atîta timp. Podeaua și pereții încep să se clatine ritmic, ca puntea unui vapor. Ochiul rece al mașinii clipește scurt, și fasciculul de lumină mă cercetează, oprindu-mi-se mai insistent la ochi. Este o lumină neutră. Nu mă obosește. Îi privesc fix sursa. Începe încet, pe nesimțite să-și schimbe culoarea, devine verzuie, apoi violacee. Pînă la urmă devine intens purpurie. Se stinge brusc. Se aude scurt vuietul ce prevestește vocea, și glasul acela ce-mi trezea groază și duioșie începe să-mi povestească despre Seratni.

— Călătoria a fost bună în primii doi ani. Nimic deosebit nu s-a întîmplat. Un singur lucru l-a mirat pe Seratni și anume faptul că în prima săptămînă de la start n-ai venit în nici o seară la Centrul legăturilor, unde veneau toate rudele celor plecați pentru a vorbi cu ei. Dar faptul că în cea de-a opta seară ai venit și ai fost atît de tandră și veselă l-a liniștit.

— Eram prea tristă. Plîngeam zi și noapte. N-am vrut să mă vadă astfel.

Mașina nu părea să fi luat în seamă șoaptele mele. Își continua povestirea cu un soi de îndîrjire.

— În luna a 23-a a călătoriei nava a suferit o avarie. O forță necunoscută penetra radiații doar printr-o anume parte a învelișului navei. Fenomenul acesta a rămas neexplicat pînă astăzi. Seratni a fost ales să monteze în exteriorul navei, în porțiunea ce permitea pătrunderea radiațiilor, un ecran protector. El a ieșit din navă, a făcut ceea ce era de făcut și s-a întors nevătămat. Călătoria a continuat apoi, fără nici un incident deosebit. Punctul final a fost atins fără dificultăți, cercetările au decurs mulțumitor. În primele zile ale drumului de întoarcere Seratni simți primele semne ale bolii. Pierdu treptat din greutate și, ceea ce nelinişti mult pe medici, pierdu cîțiva centimetri din înălțime. Apoi...

Aici glasul metalic se poticni, ezită parcă să continue. Se auziră cîteva silabe neînțelese, și glasul tăcu.

— E viu ? strigă deznădăjduită. Trăiește ?

Mă cuprinde o ură neputincioasă împotriva acelui mecanism lipsit de suflet ce mă terorizează cu relatarea lui cronologică. Îmi răcnesc întrebarea pe un ton din ce în ce mai înalt, isteric. Mă înec și tușesc. Mă prăbușesc într-un plîns convulsiv, fără lacrimi. Mașina nu mai dă nici un semn. Mă apropii turbată de ea și o izbesc cu pumnii, sîngerîndu-mi degetele. Am răgușit, nu mai pot vorbi. Șoptesc anevoie, între-

bind-o dacă soțul meu trăiește. Fără să-mi dau seama, schițez un străvechi gest de implorare, cad în genunchi, atingînd cu fruntea metalul rece. Brusc, ochiul luminos se aprinde și raza lui mă găsește.

— Liniștește-te, Aama ! Seratni trăiește. Ascultă mai departe cum s-au întîmplat lucrurile cu boala lui ciudată.

Vocea și-a pierdut fermitatea cu care începuse să povestească. Nu mai este la fel de bine timbrată. Tonurile joase alternează cu cele înalte anarhic. O bizară dereglare pare a se produce în organele mașinii. În alte împrejurări lucrul acesta m-ar fi făcut să rîd în hohote. Roboții oferă adesea asemenea mostre de umor involuntar. Acum însă simt ceva ciudat insinuîndu-mi-se în suflet. Vocea metalică îmi stîrnește ecouri vagi, cunoscute. Îmi amintesc deodată de senzația contradictorie ce mă încercase cu ani în urmă, cînd mă apropiasem de cușca unui tigru. Superba bestie dormea, unduindu-și din cînd în cînd blana. Dinspre ea venea un miros neliniștitor, de fiară. M-am apropiat de gratii simțind o năprasnică dorință de a mîngîia. Mi-am întins încet mîna, tremurînd. În ultimul moment cineva dintre cei ce se aflau în preajma mea m-a prins și m-a tras brusc înapoi, cu un mic țipăt. Tigrul s-a trezit și a căscat leneș, arătîndu-ne o monstruoasă dantură. Am plecat tristă de lîngă el, cu sentimentul că am pierdut o unică ocazie a vieții mele. Multă vreme după aceea, întîmplarea m-a obsedat și, adesea, cu o perfectă lipsă de logică mi-am spus că viața mi-ar fi luat cu totul alt curs dacă atingeam blana somptuoasă a tigrului. Acele cîteva clipe cînd mîna mi se îndrepta spre galbenul acela intens mi-au rămas pentru totdeauna în memorie. Trăisem atunci la paroxism un sentiment intermediar între frică și dorință. Fusese extraordinar.

Nu știu de ce mi-a venit tocmai acum în minte întîmplarea cu tigrul. Poate fiindcă ceva din cele ce trăiesc acum seamănă cu acea veche emoție. Și acum sînt dominată de ceva intermediar. Așezată în genunchi în fața ochiului aprins ce-mi luminează fața cu nuanțe schimbătoare, sînt fulgerată de momente de maximă luciditate. Discern în ceea ce simt un amestec de sentiment al monstruosului și blîndețe. Simt oroare și voluptate, o scîrbă, ca în fața năvalei absurde a unei mese de moluște umede și alunecoase, și duioșie. Îmi vine să izbesc mașina, s-o sfărîm, dar și s-o cuprind într-o imposibilă și ridicolă îmbrățișare.

Mă așez din nou în fotoliu, decisă să ascult relatările mașinii cu cel mai mare calm. Probabil că redă momente din memoria artificială a navei. Ea știe cel mai bine ce s-a întîmplat cu Seratni. În plus, mă va scuti de compasiunea pe care ceilalți membri ai echipajului au încercat atît de stîngaci s-o ascundă.

— Bine că te-ai liniștit, Aama ! Ascultă ! Seratni nu simțea nimic deosebit. Pierdea însă în mod constant din greutate și din înălțime. După cum îți spuneam, medicii navei priveau cu multă îngrijorare acest ultim fenomen. Nu se mai pomenise așa ceva. S-au încercat diferite tratamente : fără nici un rezultat. De fapt, Seratni nu era bolnav. Își îndeplinea sarcinile bine, nu acuza nici o suferință fizică sau psihică. S-a presupus că bizara lui maladie a început atunci cînd ieșise în exteriorul navei pentru a monta acel ecran de protecție. Nava își continua drumul spre Pămînt, nimic neprevăzut nu avea loc, dar Seratni se micșora. Hainele îi rămîneau mari, vocea i se subția. S-ar fi spus că se reîntoarce la starea de copilărie. Dar nu era așa. Un amănunt deosebea evoluția lui de o întoarcere de basm la copilărie. Creierul său nu era atins de această involuție, de altfel generală. Continua să funcționeze la fel de bine. Cutia craniană nu se micșora, în schimb, trăsăturile feței începuseră să se estompeze. Copilul acela cu cap de adult nu mai semăna cu Seratni. Cînd mai erau cîteva săptămîni pînă

la ziua cînd trebuia ca nava să atingă Pămîntul, Seratni nu mai putu să vorbească. Încă puțin timp și nu mai reuși să umble și să scrie. Medicii intervenirä și Seratni intră sub cupola complexului de animare. Aparatele îi înlocuiră pe rînd toate organele interne. Seratni continua să-și îndeplinească atribuțiile însă. Sinistra lui maladie nu atingea materia superior organizată : creierul. Amplificatoarele de biocurenți îi transmiteau mesajele. Dispozitive create special îi furnizau date pe care simțurile lui distruse nu le mai puteau obține...

Glasul se oprește, de parcă mi-ar fi citit gîndurile. Este și timpul. Amănuntele de coșmar ale bolii lui Seratni m-au adus la limita nebuniei. Simt o senzație de greață ca aceea care precede un leșin. Mă las mult pe spate, în fotoliu. În minte mi se învălmășesc frînturi de amintiri despre Seratni. Povestea mașinii începe să devină vizuală. Rememorez totul. Îl văd pe Seratni, mare amator de sport și mai ales de înot, privindu-și descumpănit mîinile ce își pierd forța. Mă închipui pe mine într-o situație asemănătoare. Treptat, alunec în vis.

. . . .

Zbor în locul lui Seratni. Totul decurge bine pînă în momentul cînd intervine acea avarie care mă obligă să ies în exteriorul navei. Mă întorc sănătoasă, dar cu o ciudată senzație de jenă, de vag dezechilibru al mișcărilor. Îmi spun că este ceva trecător, dar într-una dintre nopțile următoare mă trezesc brusc din somn neștiind cine sînt și în ce loc mă aflu. Mă cuprinde o mirare puerilă la constatarea că mă aflu pe navă, am, un moment, certitudinea că eu, de fapt, trebuie să mă aflu în cu totul alt loc, că apariția mea pe navă este o întîmplare absurdă. Îmi revin repede. Adorm. Apoi, în zilele următoare, în săptămînile și lunile în care se transformă acestea, constat că devin din ce în ce mai mică la trup, că trebuie să-mi micșorez tot mai mult îmbrăcămintea. Tovarășii de zbor se poartă cu mine ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, medicii mă consultă cu furia neputinței, dar cu toții parcă evită să mă privească în ochi. Surprind în privirile lor, rareori, cînd reușesc să le prind, un sentiment al fragilității mele, o prudență excesivă de a nu mă vătăma fizic sau psihic. Și, ciudat, sînt calmă. Mă privesc parcă din exterior cum încetez cumva de a mai fi om cu o curiozitate nesubiectivă, rece, științifică. Apoi, nemișcarea. Totală, ca o moarte. Văd, aud, dar din nemișcare. Îmi fulgeră prin minte amintiri de la înot, salturi de la platformă, fugi prin păduri, chiote. Le privesc ca pe un film interesant, dar incompatibil, de neconceput...

Mă trezesc lin, ca revenind încet din adîncurile unei mări limpezi. Ochiul mașinii îmi scaldă fața într-o lumină albastră. Glasul vorbește monoton. Continuă o frază. Am visat oare sau l-am ascultat ?

— ...cumva similar cu ceea ce în vechime se numea iubire mistică. O senzație de barieră de nepătruns, o obsesie a unei vagi posibilități ce nu poate fi niciodată atinsă în formele ei concrete. Și totuși, tu, Aama... Aama.

Dar ce se petrece ? Sînt nebună ? Halucinez ? El e... Eu... Seratni !

★

În clinică se repercută răcnetul neomenesc al Aamei. Medicii veniră îngrijorați. Se opriră în prag. Pe fotoliu, Aama, cu fața udă de lacrimi, dar transfigurată de o extatică fericire, cu ochii larg deschiși, își chema încet soțul. Seratni îi răspundea, metalic. Și melopeea celor două glasuri se îngemăna într-o fioroasă și dulce bucurie.

Seratni... Aama... Seratni... Aama... Seratni...

LÁSZLÓ FÁY

SFÎRŞITUL CĂLĂTORIEI

(URMARE DIN NUMĂRUL TRECUT)

(REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE)

O astronavă fotonică, plecată de pe Pămînt în anul 2389, se întoarce după îndeplinirea misiunii întreprinsă în constelaţia Lyra. Echipajul navei este format din trei cosmonauţi: comandant — astrobiologul Tom Nelson, astrofizician — Stepan Sovcenko, iar navigator — Paul Paulinski. Deşi astronava nu zburase decît 20 de ani independenţi, la sosirea ei în sistemul solar, Pămîntul se afla în secolul al XXXIV-lea.

Încercînd să ia legătura cu planeta natală, astronauţii observă îngrijoraţi că nu li se răspunde la apel. Cu ajutorul unui rachetoplan, cei trei astronauţi descind pe Pămînt. Ei descoperă un gigantic oraş inelar, dar nici o urmă de oameni. Vizitînd metropola, ei se conving de înaltul nivel de civilizaţie atins de omenire în lipsa lor. În istoteca evenimentelor, un automat steroplastic îi informează despre tragedia care a avut loc: catastrofale explozii solare au făcut viaţa imposibilă pe Pămînt, silind omenirea să se refugieze pe sateliţii planetei Jupiter.

Nelson, Sovcenko şi Paulinski îşi continuă zborul, nădăjduind că vor da totuşi peste oameni rămaşi pe Pămînt, mai ales că cele mai multe instalaţii şi aparate întîlnite erau în perfectă stare de funcţionare.

13. Salvatorii

Astronauţii ascultau speriaţi şuieratul strident al sirenelor ce se puneau, rînd pe rînd, în funcţiune. Zgomotul infernal îi sili să-şi închidă căştile şi să discute doar prin radio.

—Alarmă-n oraş ! exclamă surprins Nelson. Oare pe cine avertizează ?

— Instalaţiile automate nu ţin seama de faptul că apelul e ascultat sau nu, spuse Sovcenko. Primind indicaţii din partea centrului coordonator, ele se şi pun în funcţiune. Din păcate însă, asta nu ne ajută cu nimic.

— Ne ajută totuşi, zîmbi o clipă comandantul. Semnalul de alarmă arată limpede că undeva trebuie să găsim adăposturi rezistente la căldură.

— Se poate, fu de acord Sovcenko, arătînd ecranul, dar să le căutăm cît mai repede, pentru că timpul ne presează. Fiecare secundă e prețioasă.

— S-o și luăm din loc ! porni Nelson spre ieșire. Acolo însă îi aștepta o altă surpriză neplăcută. Vrînd să părăsească sala, își dădură seama că sistemul care asigura securitatea orașului zăvorîse toate ușile, astfel încît ieșirea din sală devenise imposibilă.

— Asta ne-a mai lipsit ! își scoase casca Paul. Cum ieșim din încurcătura asta ?

Șuierul sălbatic al sirenelor încetă. Abia acum pricepură că ar fi trebuit să părăsească sala în timp ce sirenele dădeau alarma.

— Ce naiba vor fi zăvorît ușile ? întrebă Paulinski. Ca să îngreuneze fuga celor din oraș ?

— Nu, răspunse posomorît Sovcenko. Izolarea ermetică a încăperilor este o măsură de apărare. Ia gîndiți-vă ! În primul rînd se vor încinge încăperile aflate la nivelul superior, dar căldura se va propaga încet, cameră cu cameră. În acest fel, valul de arșiță va ajunge la nivelele inferioare abia după vreo 5—6 ore.

— Noi, în schimb, dădu din umeri navigatorul, sîntem închiși la o distanță relativ mică față de nivelul superior. Trebuie deci să ieșim de aici.

Adevărat, dar cum? Minutele treceau în goană, iar ei aveau impresia că valul de căldură se și apropia. În cele din urmă, Sovcenko avu o idee.

— Să străpungem zidul cu pistoalele laser ! Zidul nu e prea gros, poate reușim.

— Asta-i ! sări Tom în picioare, scoțîndu-și pistolul prins de centură.

Cei trei cosmonauți au îndreptat fasciculul orbitor de raze asupra unei porțiuni de perete, în imediata apropiere a ușii, tăind relativ ușor o deschizătură de mărimea unui om.

— Să încercăm, trebuie să se răstoarne, spuse Paul, opintindu-se de porţiunea tăiată. Ceilalţi i-au sărit în ajutor. Încă o încercare, şi tustrei s-au trezit cu perete cu tot pe culoar.

— Asta s-a făcut, se şterse pe frunte comandantul. Imediat la ascensoare. Să părăsim cît mai repede etajul acesta. S-au instalat pe platforma ascensorului. Cu inima bătîndu-i, Nelson puse mîna pe clapa de pornire. Dacă nu funcţiona, valul de căldură i-ar fi ajuns din urmă aici, fără nici o scăpare! Apăsă butonul inferior. O clipă nu se întîmplă nimic, apoi liftul începu să coboare cu iuţeala-i obişnuită. Şirul scăpărător al numerelor arătă cifre tot mai mari. Abia dacă au trecut treizeci de secunde, şi ascensorul se opri. Cosmonauţii l-au părăsit în grabă. Erau la nivelul cel mai de jos. Deasupra lor se găseau sute de etaje. Cîtva timp se puteau considera în siguranţă.

— Încotro s-o luăm ? îl întrebă pe Paul comandantul. Unde am putea găsi un adăpost ?

Dar, de fapt, Nelson era cu gîndul aiurea. Avea faţa încremenită ; prin minte îi treceau mii de întrebări. Îşi vor mai regăsi aparatul de zbor ? Nu va fi el distrus de valul învăpăiat ? Ce valori va înregistra temperatura aici, unde se aflau acum ? Vor rezista căldurii costumele lor cosmice ?

— Ar trebui să întrebăm un automat stereoplastic, îşi continuă gîndurile Tom cu voce tare, la cîte grade se ridică temperatura aici în cazul erupţiilor solare. Poate aflăm ceva şi în legătură cu comportarea noastră într-o asemenea situaţie.

— Ideea nu-i rea ! Poate găsim vreunul!

Întrucît aici încăperile nu erau izolate, cosmonauţii se puteau deplasa în voie în căutarea automatului. În scurt timp, au şi găsit unul.

— Uitaţi-vă ! exclamă bucuros Sovcenko. Să ne instalăm în interiorul inelului.

Găsind conectorul paravanului, cei trei s-au aşezat între ecranele emiţătorului-receptor de biocurenţi. Imediat apăru automatul stereoplastic. Şi de astă dată avură impresia că au de-a face cu un om viu.

Automatul, care părea un bărbat cu faţa simpatică, îi întrebă îndată :

— Ce doriţi să vizitaţi ?

— Am vrea să aflăm ce-i de făcut în cazul erupţiilor solare ? Unde ne putem refugia pentru a ne feri de căldură ? întrebă destul de emoţionat Nelson.

Automatul stereoplastic dădu pe loc răspunsul :

— În momentul declanşării semnalului de alarmă, oraşul inelar trebuie părăsit, pentru a ajunge în timpul cel mai scurt posibil la oraşele centrale din material sintetic. Numai acolo este un adăpost sigur împotriva erupţiilor.

— Oraşe din material sintetic ? se miră Paul. Şi unde pot fi găsite ?

La această întrebare, automatul nu ştia să răspundă.

Cei trei cosmonauţi se priviră consternaţi.

— Ei, ce ne facem acum ? dădu neputincios din cap Sovcenko.

Nelson se adresă din nou automatului :

— La cîte grade se va ridica aici temperatura aerului ?

— Limita superioară va atinge 300—400 de grade Celsius. În exterior, temperatura va depăşi 500 de grade. Temperatura va fi atît de ridicată doar două-trei zile, apoi se restabileşte temperatura obişnuită.

— Ce s-o alege pînă atunci de noi ? ! zise cu amărăciune astrofizicianul. Costumele noastre ne asigură protecţia doar pînă la 200 de grade !

— Cîte grade sînt acum în exterior ?

— Plus 112 grade. Temperatura creşte cu un grad la fiecare 5 minute.

Comandantul se întoarse, privindu-şi obosit colegii.

— Acum, nici dacă am vrea, n-am mai putea părăsi oraşul. Haideţi să cercetăm camerele pe rînd, poate găsim undeva un mijloc de apărare.

— Niciodată nu mi-ar fi trecut prin minte că la întoarcere vom da peste o asemenea situaţie, spuse Paul, netezindu-şi nervos părul. Nu-i îngrozitor că nici chiar ăsta nu ne poate fi de folos ? arătă el spre automatul împietrit în colţ.

— Mai bine pune-ţi mintea la contribuţie... cum să găsim o soluţie... un adăpost, îl luă din scurt Stepan.

— Adăpost ? spuse ironic Paulinski, căruia ochii îi străluceau într-un fel ciudat. Merită să mai facem măcar un singur pas ? N-ai auzit că temperatura se va ridica şi aici, în toate încăperile, la cel puţin 300 de grade ? Or, noi vom pieri încă la 200 !

— Paul..., strigă sever comandantul, văzînd că navigatorul se afla la un pas de disperare.

— Sîntem în pragul morţii, Tom ! îl întrerupse Paul. De-acum totul e pierdut ; n-avem nici o scăpare.

— Bine, răspunse posomorît Nelson. Tu n-ai decît să rămîi. Eu şi Stepan vom încerca totuşi să găsim un adăpost.

Spunîndu-i navigatorului aceasta, îi şi întoarse spatele şi părăsi încăperea, urmat de Sovcenko. Paul rămase singur. Ridicîndu-şi ochii, privirea i se opri pe automatul stereoplastic, care aştepta nemişcat în încăperea goală. Se înfioră şi, scoţînd un ţipăt puternic, o luă la goană după colegii săi.

Îi ajunse la prima încrucişare a culoarelor şi li se alătură fără nici o vorbă. Lăsau în urmă încăpere după încăpere. Să fi trecut o oră de cînd tot rătăceau cînd, într-o sală, au dat de nişte instalaţii ciudate. Lîngă pereţi exista un fel de bandă rulantă pe care perindau continuu, din stînga spre dreapta, nişte diagrame. În mijlocul sălii se găsea un obiect ce semăna cu un pupitru şi pe care se vedeau trei întrerupătoare.

Sovcenko suci pe rînd butoanele. La scurtă vreme, pe masă apărură alăturate cîteva benzi extrem de luminoase. Altceva însă nu se mai întîmplă.

— Am pus ceva în funcţiune, constată comandantul. Numai că nu ştim ce anume.

— Dacă avem noroc, am dat peste un stabilizator de temperatură, zîmbi ironic navigatorul.

— Ei bine, atunci rămînem aici, spuse Nelson. Să aşteptăm poate că Paul are dreptate.

Tom se aşeză lîngă masă. Colegii lui s-au instalat şi ei în fotolii.

În sală se lăsă o linişte apăsătoare. Cosmonauţii priveau neputincioşi în faţa lor, aşteptînd inevitabilul. Căştile le aveau deschise. Temperatura era încă suportabilă. Minutele treceau într-o monotonie chinuitoare.

Zgomotul fu remarcat în primul rînd de Tom. Trăgea cu urechea fără să spună nimic. Avea impresia că halucinează. Apoi se ridică din fotoliu şi se întoarse spre uşă.

— Auziţi ?

De pe culoar se auzeau paşi. Toţi păliră. La un moment dat, uşa se deschise, făcînd loc unor oameni. În frunte era un bărbat voinic, înalt de vreo doi metri. Purta un costum cosmic străveziu şi strălucitor. Avea casca dată pe ceafă. Trăsăturile lui trădau bărbăţie. Fruntea-i era parcă mai înaltă decît a celorlalţi. Ridicîndu-şi braţul, se adresă cosmonauţilor cît se poate de limpede, chiar în limba pe care o vorbeau aceştia :

— Prieteni ! Veniţi imediat cu noi !

14. Oraşul din material sintetic

Văzîndu-i pe necunoscuţi, trimişii secolului al XXIV-lea săriră în picioare. Broboanele de sudoare de pe fruntea navigatorului i se amestecară cu lacrimile. Alergă primul în întîmpinarea lor, îmbrăţişîndu-l pe cel care stătea în pragul uşii. Acesta îl privi surprins — nu cunoştea un asemenea mod de salutare —, dar îl îmbrăţişă şi el bucuros. Tom şi Sovcenko nu se lăsară mai prejos, îmbrăţişîndu-i fericiţi pe cei care intrau.

După ce şi-au revenit din uimire, luă cuvîntul Tom :

— Permiteţi-mi să vă prezint grupul de exploratori al Consiliului Central al Naţiunilor. Sînt Tom Nelson, astrobiolog, comandantul rachetei fotonice care şi-a luat zborul în secolul al XXIV-lea. Cei doi colegi ai mei sînt Stepan Sovcenko, astrofizician, şi Paul Paulinski, navigatorul rachetei.

— Sînt Lar Rota, răspunse cel care pătrunsese primul în sală. Facem parte din grupul de cercetători lăsat pe Pămînt. Colegii mei sînt Mar Ten şi Er Fon, arătă spre ceilalţi doi. Vă rugăm, prieteni, veniţi repede cu noi, trebuie să ne întoarcem neîntîrziat în oraşul din material sintetic.

Cei trei cosmonauţi porniră veseli în urma lui Lar Rota şi a colegilor lui.

„De unde au venit aceşti pămînteni ? Cum de ne-au găsit ? Şi cum de vorbesc la perfecţie în limba noastră ?“ — roiau întrebările în mintea lui Tom.

Înainte de a urca în lift, Sovcenko îl strînse pe Er Fon de braţ :

— Ce temperatură e afară ? Costumele noastre ne apără numai pînă la 200 de grade Celsius.

— Puteţi veni. Nu sînt decît 160 de grade ! Ajungem la timp pînă la aparatul nostru.

Urcînd, şi-au închis căştile şi şi-au potrivit costumele la răcire profundă. La etajele superioare, totul aburea. Aerul plutea parcă în valuri. Au părăsit repede culoarul. Nelson observă că avionul robot cu care veniseră a dispărut. „S-o fi întors la aerodrom“ — se gîndi Tom. În schimb, pe terasă îi aştepta un aparat de zbor

de proporții mai mari. În cîteva clipe s-au văzut îmbarcați, izolați de lumea exterioară.

Avionul decolă cu ușurință, atingînd repede o viteză amețitoare. Emițătoarele de biocurenți îi ajutau să urmărească peisajul schimbător. Peste cîteva minute zburau deasupra talazurilor mării. Atunci au observat un lucru neașteptat : propulsoarele și-au redus, iar apoi și-au încetat activitatea. Aparatul coborî vertiginos pînă atinse suprafața apei. Valurile se loveau de pereții avionului, legănîndu-l. Nelson nu pricepea ce s-a petrecut. Prin minte îi treceau rapid tot felul de posibilități : Defecțiune tehnică ? Amerizare voită ? Îl întrebă pe Er Fon :

— Ce s-a întîmplat ?

— Liniștește-te, orașul din material sintetic se găsește pe fundul mării. Veți vedea îndată ! zîmbi Er Fon, observînd fața speriată a cosmonauților.

— Fiți atenți ! spuse Mar Ten, la indicația căruia Fon apăsă un buton de lîngă fotoliul său. Apoi își continuă explicația : Au fost închise duzele de eșapament și, totodată, s-au pus în funcțiune puternicele pompe de evacuare.

În timp ce Ten vorbea, corpul aparatului se scufunda tot mai mult în apă. Verdele mării din jur avea strălucirea cristalului. Navigatorul privea indiferent bulele de aer ce se ridicau. Conștiința faptului că se afla în siguranță îi dădu o plăcută stare de moleșeală. La un moment dat deveni însă mai atent.

— Fierbe apa ! strigă Paul.

— Încă nu, dar a și început să se încălzească îi răspunse Lar Rotă. Această enormă masă de apă nu poate fierbe în decurs de o oră. Va clocoti însă în curînd. Veți admira spectacolul după ce ajungem în oraș.

În timp ce aparatul se scufunda neîntrerupt, lumina din cabină devenea tot mai puternică ; își dădură seama că venea din adîncuri. Era un spectacol fascinant.Nelson își aminti de vremurile de odinioară cînd îi plăcea să contemple viața din acvarii. Și acolo strălucea totul într-un verde pal, ca și aici. Numai că acolo — ah, cîtă vreme trecuse de atunci — pretutindeni se zbenguiau peștișori sprinteni. În apă vibra curentul vieții. Pe Tom îl cuprinse tristețea. În lumina albă și rece radiată din adînc, totul părea pustiu, lipsit de viață. Prin minte i se perindă tot ce văzuse de cînd s-au întors. Orașe automatizate, pustiuri de nisip la Polul Nord, aerodromuri părăsite și mașini, mașini, peste tot mașini... Se simți copleșit ca și atunci cînd aflase comunicarea mașinii electronice de pe cosmonavă : „Nu există viață". Fruntea i se îmbroboni de o sudoare rece.

În clipa aceea, aparatul se zgudui. Smucitura îl trezi pe Tom la realitate. Indispoziția îi pieri deodată, ca și cum nici n-ar fi fost. Avionul-rachetă se lovise de o platformă abisală scăldată într-o lumină feerică și acoperită de un strat neted din material sintetic. Se auzea clar că botul aparatului se cupla de ceva. Pe urmă începură să se deplaseze. Cosmonauții aveau impresia că înaintau nu cu motoarele proprii, ci remorcați. Drumul străbătut a fost scurt. De afară se percuta clocotul puternic al apei.

— Ce-i asta ? întrebă Paul, arătînd spre exterior.

— S-au pus în funcțiune pompele de apă ale ecluzei. Am ajuns în incinta orașului.

Apa de sub avion scăzu văzînd cu ochii. În curînd roțile atinseră din nou solul. Se auzi un șuier sacadat.

— Putem coborî, spuse Lar Rota.

Brațele metalice reapărură și apucară fotoliile ; cîmpul magnetic care le fixă se deconectă. Odată cu deschiderea cabinei, în ea pătrunse aer marin proaspăt, pe care îl inspiră cu plăcere. Încordîndu-se, brațele metalice scoaseră fotoliile în camera ecluzei, care abia era puțin mai mare decît avionul-rachetă. Totul era încă umed. Ecluza era „holul" orașului din material sintetic.

În curînd poarta ecluzei se deschise spre interior. Pătrunseră într-o sală acoperită de o cupolă imensă. Una lîngă alta se înșirau aici căsuțe de forma unor ciuperci. Nici una n-avea ferestre. Iluminarea se făcea ca în orașele inelare : pereții erau luminescenți.

Îndată ce au pătruns în sală au fost înconjurați de cîțiva locuitori ai orașului ; aceștia își salutară oaspeții într-o limbă necunoscută, dar cu o vădită bucurie. Lar Rota traduse cuvintele de salut, adăugînd că, de altfel, toți au și aflat de vizita primită. Erau bucuroși că tocmai lor le-a fost dat să-i întîmpine pe solii secolului al XXIV-lea și doreau să afle cît mai multe despre ei. Spunînd aceasta, Lar Rota îi invită prietenește spre una dintre căsuțele-ciupercă mai mari. Ceilalți îi urmară.

Sala de consiliu a casei-ciupercă se dovedi un loc de odihnă confortabil. În fotoliile de spumă sintetică, oamenii care s-au adunat să-i sărbătorească pe oaspeții neașteptați se așezară pe două rînduri în jurul trimișilor secolului al XXIV-lea. După ce s-au instalat cu toții comod în fotolii, Lar Rota făcu semn lui Tom să răspundă saluturilor. Comandantul se strădui să-și stăpînească emoția :

— Dragi prieteni ! În primul rînd, permiteți-mi să vă mulțumesc în numele fiecăruia dintre noi pentru această primire călduroasă. Însuși faptul că putem fi din nou printre oameni ne umple de bucurie. La 7 aprilie 2389, noi cei trei cosmonauți de față am pornit, la bordul unei nave fotonice, într-o călătorie siderală. Obiectivul nostru era să explorăm un presupus sistem planetar din constelația Lyra. Scopul propriu-zis al zborului îl constituiau de fapt părăsirea pentru prima oară a sistemului solar și stabilirea legăturii cu ființe raționale din alte lumi. Nu ne-am putut îndeplini misiunea decît parțial. Am călătorit douăzeci de ani. În acest timp, de mai multe ori, am dat peste indicii ale existenței unor ființe evoluate ; din păcate n-am reușit totuși să stabilim legătura cu ele. În orice caz, dispunem de o mare cantitate de informații, păstrată la bordul navei fotonice.

În anii călătoriei, Tom albise ; bucuria însă părea să-l fi întinerit. Cu chipul radiind de emoție, Nelson își încheie scurta dare de seamă.

— Acum, privindu-vă, pot afirma fără rezerve : nu regretăm că ne-am angajat să îndeplinim această misiune.

Cuvintele comandantului au fost tălmăcite de Fon. În timp ce acesta vorbea, colegii săi nu-și putură stăpîni uneori cîte un zîmbet : darea de seamă a lui Nelson venise totuși cu întîrziere. Pămîntenii stabiliseră de mult legături strînse cu ființele raționale ale altor lumi.

Luînd şi el cuvîntul, Lar Rota începu să arate cum s-au dezvoltat ştiinţele de-a lungul veacurilor. Nu-şi duse însă expunerea pînă la capăt, deoarece astronauţii îl rugară să le povestească istoria erupţiilor solare.

— N-am fost luaţi prin surprindere. Cercetările în domeniul fizicii solare ne-au permis să descoperim la vreme primejdia. Desigur, chiar şi aşa omenirea a fost pusă în faţa unei sarcini aproape de neînchipuit. În decurs de cîţiva ani, liniile automate au produs mai multe milioane de rachete. În cele din urmă însă, voinţa pămîntenilor a învins ; omenirea s-a strămutat cu succes pe sateliţii planetei Jupiter. Cu ajutorul unor sori artificiali şi al oraşelor inelare construite de automate, aceşti sateliţi au devenit locuibili. Acolo oamenii erau oarecum în siguranţă.

După prima erupţie un grup de cercetători s-a întors pe Pămînt pentru a evalua distrugerile provocate şi a constatat cu satisfacţie că oraşele n-au avut de suferit. Doar şirul instalaţiilor pentru stabilirea climei fusese distrus. În schimb, nici flora, nici fauna n-au putut fi salvate. Oamenii şi-au păstrat totuşi speranţa că va veni timpul cînd vor pune din nou stăpînire pe planeta lor dragă.

Rota tăcu un timp apoi, oftînd, reluă expunerea :

— Din păcate, cercetările au stabilit că erupţiile încetează doar pentru anumite perioade. Pentru a se apăra de groaznicele valuri de căldură, cercetătorii rămaşi pe Pămînt şi-au construit oraşele subacvatice din material sintetic. Planurile oraşelor au fost elaborate de constructori automaţi de mare capacitate. Vă daţi seama că sarcina era foarte grea. Pe fundul mării, clădirile şi maşinile trebuiau să reziste la presiuni uriaşe. În plus, erupţia ce se apropia ne-a silit să grăbim ritmul lucrărilor.

— A fost o luptă pe viaţă şi pe moarte, exclamă pasionat Paulinski.

— Aşa este. Maşinile noastre s-au dovedit însă la înălţime. Cu munca lor rapidă ne-au salvat, iar proxima erupţie ne-a şi găsit aici, în oraşele de pe fundul mării.

15. O ciudată metodă de însuşire a limbii

— Dar de ce le numiţi oraşe din material sintetic ? întrebă navigatorul.

— Răspunsul e simplu, zîmbi Lar Rota. Ele îşi datoresc existenţa sferei din material sintetic care acoperă clădirile. Această sferă care ne desparte de apa mării a fost realizată din cel mai rezistent material ; fiecare metru pătrat al ei este supus unei presiuni uriaşe.

— Permiteţi-ne să vă cerem lămuriri asupra cîtorva probleme încă neclare pentru noi, spuse Paul cu oarecare sfială.

— Vă rugăm să ne întrebaţi ! îi răspunse Ten, privindu-l cu simpatie.

— În primul rînd, începu navigatorul, cum de cunoaşteţi la perfecţie limba pe care noi o vorbeam cu un mileniu în urmă ? După cîte văd, nu folosiţi traducătoare electronice.

— A, e ceva ce nu merită prea multă atenţie, îşi privi Mar încurcat colegii. Explicaţia constă în faptul că am aflat despre prima voastră vizită în oraşul inelar cu numărul 381. Informaţia, ce-i drept, ne-a parvenit cu întîrziere, din care cauză, cînd am ajuns acolo, voi vă şi luaserăţi zborul. Dar maşina electronică de calcul din sala comenzilor ne-a informat despre limba pe care o vorbiţi. Am aflat că aţi fost şi în istoteci. În acest fel, cu ajutorul emiţătoarelor de biocurenţi, am învăţat limba voastră.

— Aţi învăţat-o? sări Nelson. Nu înţeleg, cum aţi învăţat-o?

— Ne-am însuşit-o în opt ore. În acest răstimp, noţiunile necesare ne-au fost imprimate pe scoarţă cu ajutorul unor impulsuri artificiale.

De uimire, cosmonauţii rămaseră cîteva clipe tăcuţi. Discuţia fu reluată de Tom :

— Şi toate cunoştinţele vi le dobîndiţi în acest fel ?

— Bineînţeles, răspunse Mar Ten. Altminteri cum ne-am putea descurca ? Chiar şi în acest ritm rapid învăţătura ne răpeşte cîteva luni pe an.

— Dar de noi cum aţi reuşit să daţi în cele din urmă ?

— Am urmărit cu toată atenţia oraşele inelare, explică Er Fon. Aşa am observat că aţi sosit la cel cu numărul 605. De astă dată n-am întîrziat. Ştiam că efectele erupţiei solare vor fi în curînd resimţite pe Pămînt. Bănuiam că şi voi aţi remarcat începutul erupţiei şi că veţi încerca să vă adăpostiţi. La început nu ştiam unde să vă căutăm, la ce etaj. Ne sfătuiam tocmai ce să facem cînd am recepţionat radio-semnalele voastre.

— Ce aţi recepţionat ? se miră Paul. Noi n-am transmis nici un fel de semnale.

— Ia stai, îl întrerupse Nelson. Adu-ţi aminte, Paul, sala în care am fost găsiţi este un centru utilat cu aparataj complex. Numai că habar n-aveam că aparatul pus în funcţiune de noi era un emiţător radio.

— Ai dreptate, aprobă Paulinski. Nouă ni s-a părut că instalaţia aceea serveşte la condiţionarea aerului. În orice caz am avut noroc. Dacă ne-ar fi găsit mai tîrziu, n-am mai fi putut părăsi oraşul. Temperatura se ridica vertiginos, iar costumele noastre ne-ar fi asigurat doar o apărare temporară...

— Bine că veni vorba, spuse Sovcenko. Tot voiam să vă întreb despre nivelul actual al telecomunicaţiilor.

— Pentru legăturile radio folosim, fireşte, undele milimetrice, răspunse Lar Rota oarecum mirat de întrebare.

— Asta e deci cauza care ne-a împiedicat să vă recepţionăm mesajele, conchise astrofizicianul. Din păcate, aparatele de pe bordul navei noastre fotonice recepţionează în cel mai bun caz pe lungimi de undă de cîţiva centimetri.

În acel moment cineva intră în sală şi-i spuse ceva lui Mar Ten. Acesta se ridică şi se adresă celorlalţi :

— Să mergem la observatorul central. Fierbe marea !

Sub influenţa căldurii crescînde, de care în adîncuri oamenii erau feriţi, marea începu să fiarbă la suprafaţă. În atmosferă, temperatura depăşind 400°C, pînă şi acea imensă cantitate de apă atinse punctul de fierbere.

Părăsind sala, pămîntenii trecură grăbiţi în observator, pentru a fi martorii unui fenomen spectaculos, dar în acelaşi timp teribil.

În interiorul observatorului, în faţa ecranului nr. 1 se şi adunaseră numeroşi oameni.

Se făcu linişte. Toţi urmăreau cu încordare imaginile colorate de pe ecran. Cosmonauţii nu-şi dădeau seama cum puteau camerele de luat vederi să funcţioneze în acea căldură infernală. Frumuseţea terifiantă a imaginii îi făcu însă, în curînd, să uite aceste gînduri. La început se vedeau numai nori imenşi ce se învălătuceau. Marea clocotindă deveni vizibilă abia după risipirea maselor de aburi. Agitate de o titanică efervescenţă, valurile jucau în culorile cele mai stranii. Verdele intens se schimbă cu iuţeala fulgerului în negru. Marea ridicată în talazuri cît munţii făcea imaginea şi mai copleşitoare.

„Dacă nu ne-ar fi găsit la timp, acum am fi fost morţi“ — îşi spuse Tom. Gînduri asemănătoare îl asaltară şi pe Paul.

Trecu o oră de cînd pămîntenii priveau imaginile de pe ecran. Cuprins de oboseală, Sovcenko începu să dormiteze şi în curînd şi Paulinski se simţi furat de somn. Numai Nelson urmărea evenimentele fără eforturi deosebite ; dar în această privinţă el avea o practică îndelungată. Astfel, odată fusese comandantul unei nave de transport care făcea naveta între Pămînt şi Marte. În cursul unui zbor, colegul său de schimb se îmbolnăvise ; întrucît astronava nu putea fi lăsată fără supraveghere, Tom rămase de veghe trei zile, pînă cînd au fost ajunşi din urmă de o navă de salvare.

Comportarea cosmonauţilor atrase atenţia lui Mar Ten.

— Colegii dumitale nu se simt bine ? îl întrebă pe comandant. Acesta răspunse cu oarecare jenă :

— Am avut o zi grea, ... sîntem cam istoviţi. Cîteva ore de somn ne-ar prinde bine. Ne înţelegeţi, am început treaba din zorii zilei.

— Vă rog să ne scuzaţi, spuse Mar Ten. Colegul nostru, încă nici nu vi l-am prezentat — Pen Loz îl cheamă —, vă conduce în camerele voastre.

Bărbatul cu umerii laţi şi privirile deschise o luă înainte, însoţindu-i pînă la una dintre casele-ciupercă. Nu ştiau însă unde să se culce.

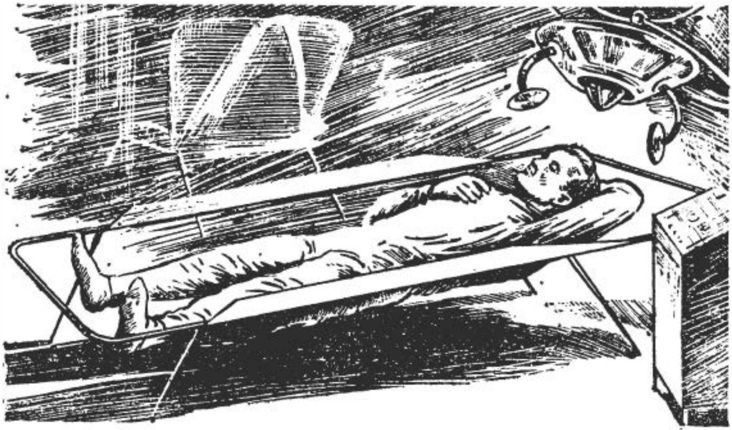
— Păcat că Pen Loz a plecat. Cine ne lămureşte unde să ne culcăm, observă Paul. Nu de alta, dar din acest punct de vedere camera pare cam deficitară.

Nelson se apropie de ceva ce aducea cu rama unei canapele. Nu se înşelase : era goală, fără saltele. Comandantul se apleca şi pipăi „canapeaua“. Dar în aceeaşi clipă exclamă uimit :

— Ia încercaţi-le şi voi ! Sînt comode ca nişte fotolii ! şi se întinse alene pe canapea.

Celorlalţi nu le veni să-şi creadă ochilor. Într-adevăr, Tom — se vedea bine acest lucru — plutea între cadrele canapelei. Siluetele fosforescente ale celorlalte obiecte din cameră clipeau parcă ironic la ei.

— Cîmp de forţă dirijat ! Acelaşi principiu şi aici, îşi reveni Sovcenko. Saltelele, pernele sînt înlocuite prin cîmpul dirijat. Rezistă foarte bine greutăţii corpului. Cadrele sînt fixate numai pentru ca omul să nu se aşeze alături de cîmpul canapelei.

— Veniţi, încercaţi-le şi voi ! Vom avea parte de un somn liniştit, cum de mult n-am mai avut...

Nu era nevoie să fie îndemnaţi. S-au întins comod şi, în curînd, tustrei dormeau duşi. Astfel, n-avură de unde să ştie că îndată după ce adormiseră o instalaţie curioasă coborî din tavan. Orificiile acesteia se orientau tot timpul spre capul celor trei cosmonauţi ; la orice mişcare a lor aparatura reacţiona în mod corespunzător.

A doua zi s-au trezit tîrziu. Nu mai simţeau nici urmă de oboseală. Abia se sculară că Pen Loz, însoţitorul lor de ieri, apăru şi el. Îi salută zîmbind.

— Sper că v-aţi odihnit bine. Vă aduc o veste bună : erupţia solară a început să scadă din intensitate. Treptat scade şi temperatura de afară.

O clipă Nelson avu senzaţia că halucinează. Înţelegea cuvintele lui Pen Loz, deşi acesta vorbea într-o limbă „necunoscută". Uimirea lui era atît de evidentă, încît Paul îl întrebă :

— Ai înţeles şi tu cele spuse de Pen Loz ? Tom însă n-apucă să răspundă că Sovcenko exclamă şi el :

— Mi s-a luat o piatră de pe inimă ! Aveam impresia că aiurez. Înseamnă că am înţeles cu toţii cuvintele lui Pen Loz !

— Nu s-a întîmplat nimic deosebit, zîmbi Pen Loz. În timp ce vă odihneaţi, au fost puse în funcţiune emiţătoarele de biocurenţi şi astfel aţi învăţat limba noastră.

Le-a fost destul de greu să treacă peste cele întîmplate. În curînd însă, pămîntenii s-au întrunit din nou, spre a continua discuţia întreruptă în ajun. Nelson începu să le pună din nou întrebări :

— Prieteni, cîţi oameni există într-un oraş subacvatic ?

— Oraşele sînt de proporţii reduse, răspunse Mar Ten. Dacă toate locurile sînt utilizate, în fiecare dintre ele încap cîte trei sute de oameni. Întrucît pe Pămînt se găsesc patru-cinci mii de oameni, am fost nevoiţi să construim mai multe oraşe. Ele se

află la aproximativ o sută de kilometri unul de altul. De aceea, nici menținerea legăturii între ele nu prezintă greutăți deosebite. Sarcinile celor rămași pe Pămînt sînt destul de mari...

— Pînă acum, îl întrerupse Sovcenko, n-am văzut aici decît bărbați. Femeile unde sînt?

— Voi știți, prieteni, răspunse Mar Ten, că avem misiunea să cercetăm noile condiții de pe Planetă. În timpul erupțiilor, chiar și aici, în adîncul mării, putem trece prin mari primejdii. Nu putem expune femeile, în mod inutil, acestor pericole. Cînd vom reuși să înlăturăm erupțiile, se vor întoarce și ele pe Pămînt împreună cu ceilalți. Pînă atunci însă, mai avem încă multe de făcut.

16. Racheta atomică

În sală se lăsă o scurtă liniște. Următoarea întrebare o puse Paul:

— Aș vrea să știu, acum, la o mie de ani după nașterea mea, care este limita superioară a vîrstei omenești?

Răspunsul a fost dat de un om pe care nu-l cunoscuseră pînă atunci.

— Cercetarea științifică s-a ocupat mult de problema duratei vieții. Am izbutit să obținem unele rezultate...

— Și ce-ați obținut? insistă Paulinski.

— În prezent, știința e capabilă să asigure înlocuirea multor organe ale corpului omenesc. Transplantarea organelor a devenit o metodă frecventă.

— Dar ce vîrste ating azi oamenii? își repetă Paul întrebarea.

— 150—180 de ani. De altfel, acum mai toți oamenii își trăiesc bătrînețea sănătoși, în deplinătatea facultăților spirituale.

— Cred, fraților, luă din nou cuvîntul Lar Rota, că v-ar interesa să aflați ce probleme studiem în aceste orășele. Dacă doriți vă putem arăta totul, detaliat.

Propunerea fu primită cu însuflețire.

— Atunci, să vizităm casa-ciupercă numărul patru, spuse Lar Rota.

Intrînd în clădire, surprinseră o discuție între Er Fon și Min Ker.

— Vom continua construcția, spunea Fon, întors cu spatele spre ei. Temperatura a scăzut la 40°C. Mașinile-robot își pot relua activitatea.

— Da, dar accelerat, răspunse Min Ker. Va trebui să terminăm înainte de izbucnirea erupției următoare.

Văzînd privirile întrebătoare ale cosmonauților, Lar Rota se adresă celor doi.

— Scuzați-ne că vă reținem, dar prietenii noștri n-au fost încă informați despre munca pe care o desfășurăm. Sînt sigur (aruncă el o privire spre oaspeți) că nu înțeleg despre ce construcție este vorba.

Fon se oferi cu plăcere să le dea lămuriri:

— E vorba despre realizarea unei gigantice cosmonave. Dar să vă spun mai întîi la ce va sluji ea. Fon făcu o mică pauză.

Cosmonauţii îl urmăreau cu încordare. Încă din vremea primelor erupţii solare a început omenirea să cerceteze în ce fel s-ar putea evita pieirea definitivă a Pămîntului. Ştiam că planeta va putea fi redobîndită numai dacă vom împiedica, iar apoi vom lichida definitiv erupţiile. Iată de ce învingînd imense dificultăţi, am realizat în interiorul orbitei lui Mercur un sistem de sonde pentru semnalizări preventive. Aceşti sateliţi artificiali ne avertizează asupra erupţiilor care urmează, fiind în stare să precizeze şi regiunea unde vor avea loc. În curînd, sondele ne vor fi de mare folos, deoarece am reuşit să producem o încărcătură cu o putere atît de uriaşă, încît va declanşa procese cu ajutorul cărora erupţiile ar putea fi înăbuşite. În momentul semnalizării vom îndrepta deci cosmonava spre epicentrul erupţiei. În asta va consta aşadar marea experienţă ! încheie Fon cu netăinuită mîndrie.

Astronauţilor nu le venea să-şi creadă urechilor.

— Aţi şi realizat încărcătura ? bîigui încă uimit Stepan.

— Am început s-o producem, răspunse Lar Rota, în curînd o vom avea în cantităţi corespunzătoare. Astronava n-a putut fi terminată din cauza erupţiilor tot mai dese. Acum însă, cînd a luat sfîrşit şi această erupţie, ne vom relua cu toate forţele activitatea.

— Unde se desfăşoară lucrările ? întrebă Nelson.

— În apropierea oraşului inelar 121. La vreo şase sute de kilometri de aici.

— Vom avea prilejul să...

— Desigur, îi ghici gîndul Lar. Mulţi dintre locuitorii oraşelor subacvatice mai apropiate se şi află acolo. În scurt timp vom pleca şi noi. Aşteptaţi-mă aici, mă întorc numaidecît cu oamenii care ne vor însoţi.

Într-adevăr, după vreo cinci minute, Lar Rota se întoarse cu trei colegi care trebuiau să ajungă la marea astronavă. Cosmonauţii îi cunoşteau : erau Min Ker, Mar Ten şi Pen Loz.

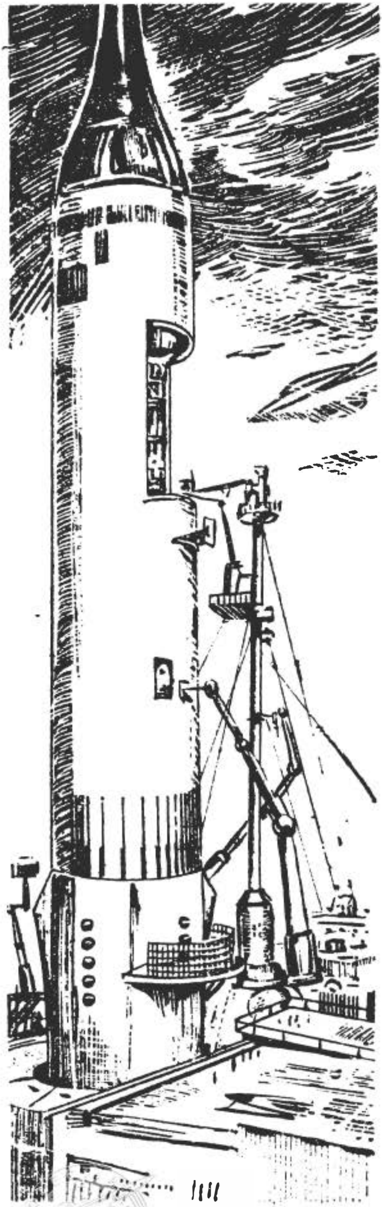
Se îndreptară cu toţii spre camera ecluzelor. Nelson, Paulinski şi Sovcenko aveau acum prilejul să-şi încerce noile costume cosmice pe care le primiseră de dimineaţă. Urcară bine dispuşi în avionul-rachetă. Acesta era deja legat de remorchere. Apa umplu treptat ecluza. Ieşind în mare, remorcherul îi trase o vreme, apoi se auzi un ţăcănit : decuplat, aparatul de zbor începu să se ridice. În scurt timp se legănau pe suprafaţa apei. Propulsoarele intrară în funcţiune şi, încet, aparatul se ridică în aer.

După deconectarea cîmpului dirijat, călătorii îşi părăsiră locurile şi începură să discute. Sovcenko se apropie de Mar Ten şi-l întrebă :

— Cîte minute durează drumul pînă la oraşul inelar ?

— În cel mult zece minute ajungem. Într-adevăr, pe cînd astrofizicianul mai discuta cu Mar Ten, aparatul se şi pregătea de coborîre. Răsună semnalul dublu şi călătorii îşi reluară locurile.

— Se vede construcţia ! exclamă Min Ker. Nelson ar fi vrut să urmărească mai atent priveliştea, dar cîmpul protector îl ţinea strîns, aşa că fu nevoit să aştepte aterizarea. Părăsind avionul, şi-au reglat costumul la răcire. Primul lucru care le-a bătut la ochi a fost dimensiunea într-adevăr gigantică a astronavei. Abia i se vedea vîrful. Pretutindeni forfoteau tot felul de maşini. Maşini

asemănătoare acelora văzute în istoteca evenimentelor montau pereţii navei.

Nu admirară însă prea multă vreme panorama uriaşului şantier, deoarece se văzură înconjuraţi de oamenii veniţi să-i sărbătorească. Nelson îi salută profund emoţionat. În sfîrşit li se făcu loc şi, călăuziţi de Lar Rota, porniră să viziteze baza de lansare.

— Din păcate, începu să le explice Lar, datorită condiţiilor restrînse de care dispunem, deocamdată construim doar o singură astronavă. Sperăm că-şi va duce cu precizie la ţintă încărcătura. Restul depinde de justeţea calculelor noastre. S-ar putea, desigur, ca Soarele să nu reacţioneze în nici un fel. Există suficiente posibilităţi de eroare...

Între timp, oaspeţii ajunseră în preajma construcţiei. Se aşezară în umbra unei maşini cu gît de cocostîrc. Se desfătau de o bună bucată de vreme privind corpul argintiu al astronavei, cînd cineva din oraşul inelar se apropie de conducătorul şantierului :

— Am primit ultimele date de la sistemul de sonde în legătură cu proxima erupţie. Va avea loc peste două zile. Pînă atunci vom fi în măsură s-o împiedicăm. Va trebui să ne accelerăm munca. În acest scop vom transporta aici şi maşinile-robot de mare capacitate aflate în oraşul nr. 87. Sper că aşa vom fi gata la timp.

— Cînd se va da startul ? întrebă unul dintre constructori.

— Mîine la prînz. Datele exacte vor fi programate în unităţile de comandă ale astronavei atomice. Acestea ne vor fi aduse încă în cursul zilei de azi.

Cel care vorbise se apropie de grupul cosmonauților :

— Scuzați-mă, prieteni, că încă nu v-am salutat. Sînt Sen Nar și lucrez în orașul subacvatic nr. 14. Și noi am aflat că oamenii rămași pe Pămînt au primit oaspeți dragi.

Nelson făcu și el prezentările. Își exprimă admirația pentru ritmul extrem de rapid al construcției.

Trecuse de amiază. Atenția cosmonauților fu la un moment dat atrasă de un zgomot puternic : veneau vreo zece uriașe aparate de transport cu mașinile-robot amintite de Sen Nar. După aterizare, avioanele și-au escamotat roțile, iar corpul le atinse solul. Coborînd, pereții rabatabili au făcut loc roboților, care s-au tîrît pe pistă unul după altul. Se deplasau pe șenile foarte subțiri și erau prevăzuți cu nenumărate brațe și gheare, utilizate probabil la deplasarea și ridicarea materialelor.

Apropiindu-se de cosmonauții care urmăreau activitatea mașinilor-robot, Min Ker le spuse :

— Vă propun să ne întoarcem în orașul subacvatic : s-a stabilit legătura cu semenii noștri de pe sateliții lui Jupiter. Sînt convins că le va face o mare bucurie știrea sosirii voastre.

Nelson, Paulinski și Sovcenko își luară rămas bun de la realizatorii astronavei și-și ocupară locurile în avionul-rachetă. În scurt timp, se și aflau în ecluza orașului din material sintetic. După evacuarea apei din ecluză, cosmonauții împreună cu prietenii lor tereștri intrară în oraș.

17. Marea experiență

Rota îi conduse direct la centrul electronic, unde se găseau și emițătoarele de mare capacitate, cu ajutorul cărora se stabilea legătura cu sateliții lui Jupiter. La centru se găsea doar Ter Fil, care verifica tocmai un emițător în funcțiune. Văzîndu-i, le spuse cu bucurie :

— În sfîrșit, ați sosit ! Vă așteptam cu nerăbdare. Am pregătit totul ca să vă puteți prezenta informarea. Cu aceasta, Fil îl conduse pe Nelson la un fotoliu curios, înconjurat de niște panouri translucide. Comandantul observă mirat că Ter Fil trece pur și simplu printr-un asemenea panou, oprindu-se lîngă fotoliu.

— Tot vreo iluzie optică, își aminti Tom, și-l urmă hotărît pe Fil. În cîteva clipe se găsea și el între pereții translucizi.

— Sînt necesari pentru izolarea fonică, spuse Fil, atingînd un panou. Îndată vă voi anunța celor de pe Jupiter. Aici Pămîntul, aici Pămîntul, începu să comunice Fil. Vă salutăm, prieteni. Am o comunicare pentru voi. I-am găsit pe călătorii navei fotonice care și-a luat zborul în urmă cu o mie de ani. Am dat peste ei la începutul unei noi erupții solare. Sîntem cu toții fericiți. Trec cuvîntul unuia dintre ei ! încheie Fil, cedîndu-și locul lui Tom.

Dregîndu-și glasul, Nelson începu să vorbească cu o anumită sfială :

— Transmit salutul nostru plin de dragoste semenilor mei de pe sateliții lui Jupiter. Sînt astrobiologul Tom Nelson. Am avut cinstea să conduc expediția pornită la bordul unei astronave

fotonice în secolul al XXIV-lea. Tovarăşii mei de drum au fost navigatorul Stepan Sovcenko şi astrofizicianul Paul Paulinski. Misiunea noastră a fost îndeplinită. Pe cei de aici i-am şi informat despre rezultatele călătoriei. Transmit încă o dată, în numele fiecăruia dintre noi, un salut fierbinte celor aflaţi departe de Pămînt.

Observînd că Nelson terminase de vorbit, Fil deconectă emiţătorul. „Zidul" translucid dispăru.

— Mesajul vostru îi va bucura foarte mult, zîmbi Fil.

Între timp, Stepan şi Paul se apropiară de ei.

— Ei, aţi sfîrşit transmisia ?

— Da, n-aţi auzit nimic ?

— Nimic...

— Din pricina zidului, interveni Fil. Dar aş avea o propunere, să servim ceva.

La mesele de sticlă împrăştiate în toată sala şedeau doar cîţiva oameni.

— Să ne aşezăm aici ! Cina o comand într-o clipă, spuse Lar Rota, aruncînd o privire pe butoanele înşirate pe marginea mesei. Apăsă de patru ori pe unul dintre ele şi îndată se auzi frecarea uşoară a patru farfurii care alunecau spre ei pe un mic „tobogan" scos din perete. Mîncarea avea un aspect de gelatină. Nelson se cam strîmba văzînd acea piftie trandafirie. Cei trei prieteni s-au încumetat totuşi să mănînce. Îi aştepta o surpriză plăcută : mîncarea cu gust de carne li se topea în gură. Desigur, nu era preparată din extract de carne naturală — animalele pieriseră de mult —, ci din substanţe hrănitoare produse pe cale sintetică. Era un deliciu ! Lar îi privea zîmbind. „Piftia" dispăru în cîteva clipe. La îndemnul lui Rota, a doua porţie şi-au „comandat-o" singuri. Aşa că s-au săturat de-a binelea.

Deoarece se făcuse tîrziu, astronauţii şi-au luat rămas bun de la Rota şi s-au dus la culcare. Ceilalţi şi-au continuat munca şi în cursul nopţii.

Dimineaţa s-au trezit devreme. Primul lor gînd a fost desigur startul astronavei. De aceea s-au grăbit să-l caute pe Mar Ten. Acesta îi întîmpină bine dispus.

— V-aţi odihnit cum trebuie ? îi întrebă zîmbind.

— N-avem nici un motiv să ne plîngem, răspunse Sovcenko.

— Noi ne-am continuat activitatea. Noaptea la două eram încă la baza de lansare. Maşinile-robot lucrează cu toată capacitatea. Montarea instalaţiilor de comandă s-a terminat la ora 9,45. În prezent volumul cel mai mare de muncă a rămas la instalarea reactorului atomic. Spre norocul nostru, n-am întîmpinat pînă acum nici o dificultate.

— Cînd va fi montată încărcătura ?

— În curînd. Pregătirile au început încă din zorii zilei. Trebuie să fim foarte atenţi ca nu cumva dintr-o nebăgare de seamă să se declanşeze o reacţie în lanţ. De altfel, încărcătura specială se află între nişte pereţi impenetrabili radiaţiilor.

Între timp au ajuns în sala de centralizare a imaginilor, plină cu tot felul de ecrane.

— Vreo veste deosebită ? îl întrebă Mar Ten pe dispecerul de serviciu.

— Totul e în regulă.
— Ce informaţii au sosit în legătură cu activitatea solară ?
— Creşterea temperaturii la suprafaţă are loc potrivit celei de-a doua gradaţii.
— Înseamnă că deocamdată n-avem a ne teme de erupţie, spuse Ten. Vom urmări startul de aici. Faceţi-vă comod.
Cosmonauţii luară loc în faţa ecranelor. Imaginea colorată, lată de cel puţin doi metri şi înaltă de vreun metru şi jumătate, înfăţişă cu toată claritatea baza de lansare. Maşinile-robot lucrau fără întrerupere în jurul astronavei. Din minut în minut soseau alte vehicule de transport din care automatele de încărcare-descărcare scoteau cu repezeală piesele navei şi ale încărcăturii speciale. De cum erau golite, aparatele de zbor făceau cale întoarsă. Afluxul acesta neîntrerupt de maşini constituia un spectacol fascinant.
Timpul trecea repede. La ora 11,30 maşinile-robot şi-au încetat lucrul, părăsind perimetrul lansării. Atunci intră în sală şi Min Ker, care le spuse cu bucurie :
— Viu de la centrul electronic. Ni s-a comunicat că lucrările s-au încheiat la ora stabilită. Totul este gata. Lansarea va fi comandată din oraşul nr. 4. În prezent se desfăşoară evacuarea teritoriului.
Pe ecrane se vedea cum ultimele maşini-robot întîrziate părăseau împrejurimile bazei. Pe urmă totul s-a liniştit. Corpul zvelt, înălţat spre cer al astronavei strălucea alb pe ecran. Locuitorii oraşului soseau rînd pe rînd în sală. Se adunaseră toţi să asiste la experienţa cea mai de seamă din istoria de pînă atunci a omenirii. În sfîrşit, venise momentul. Toate privirile erau aţintite asupra locului lansării. Cîteva secunde încă şi cei din oraşul nr. 4 vor da comanda, iar astronava se va avînta spre cer.
În liniştea perfectă ce se lăsase în sală, văzură izbucnirea imensei jerbe de foc, pentru ca imediat un fum albicios să acopere ecranul. Zgomotul lansării n-a ajuns în sală, camerele de luat vederi transmiteau numai imaginea. Nava care purta încărcătura nucleară se înălţă încet, cu demnitate, apoi, accelerîndu-şi tot mai mult viteza, dispăru în depărtările albastre ale cerului. Fumul încă nu se risipise cînd astronava se şi găsea la mii de kilometri, îndreptîndu-se vertiginos spre Soarele incandescent. Pe harta automată pentru urmărirea traiectoriei se vedea limpede evoluţia navei. În timp ce astronauţii priveau harta, Er Fon se apropie de ei. Un timp urmări şi el traiectoria, apoi le spuse :
— Prieteni ! Încărcătura nucleară va ajunge în Soare abia mîine. Pînă atunci v-aş sfătui să vă odihniţi, iar seara să vă culcaţi devreme. Dimineaţa trec să vă iau, n-aş vrea să scăpaţi marele eveniment.
A doua zi dimineaţa, deşi în oraş era multă animaţie, nu s-au trezit. Ziua precedentă îi obosise. Er Fon îi deşteptă însă la timp.
— Haide, sculaţi-vă. Astronava îşi va atinge ţinta.
Aceste cuvinte făcură ca în cîteva secunde somnul să dispară din ochii cosmonauţilor. Se îmbrăcară într-o clipă şi alergară

în sala de centralizare a imaginilor. Oamenii se și adunaseră. Observîndu-i pe noii veniți, le făcură loc în fața hărții de urmărire a traiectoriei, acoperită pe jumătate de imaginea aurie a Soarelui și pe care, marcat de un cerc alb, se observa punctul unde se afla nava.

— Suprafața Soarelui va fi atinsă peste o jumătate de oră, le spuse calm Lar Rota, care însă, asemenea celorlalți, urmărea cu încordare marea experiență.

Liniștea se făcea tot mai apăsătoare. Resimțeau trecerea secundelor prin fiecare celulă nervoasă. Punctulețul de pe ecran reprezenta acum însăși viața. Ar fi fost suficient ca încărcătura să nu ajungă la țintă conform calculelor și atunci...

În sfîrșit, sosi momentul coliziunii. Pe harta traiectoriei se văzu clar că punctulețul se contopi cu Soarele ce-și răspîndea lumina aurie. Inimile încetară parcă să bată. Min Ker, aflat în legătură directă cu colectivul de centralizare a informațiilor obținute de aparatele-sondă, întrebă cu fața crispată de emoție :

— Ce se observă la voi ?

Nu primi nici un răspuns. Liniștea mormîntală a așteptării era copleșitoare. Apoi, pe neașteptate, răsună o voce.

— Procesul contrar a pornit ! Lanțul de sonde arată că temperatura nu mai crește. Erupția solară a încetat.

Bucuria umplu inimile oamenilor. Îi covîrși sentimentul eliberării, o fericire de nestăpînit. Glasul lui Tom Nelson se făcu auzit în această revărsare de sentimente :

— Prieteni dragi ! Cînd ne-am întors din lunga noastră călătorie, ni s-a părut că omenirea nu mai există pe Pămîntul pustiu, acoperit de nesfîrșitele întinderi de nisip. Cu atît mai mare, aproape incomensurabilă ni se înfățișează acum victoria voastră !

O clipă se așternu tăcerea, apoi vorbi Mar Ten :

— Cu ajutorul științei, omenirea e în stare să învingă orice greutăți. Am reușit să strunim erupțiile solare. Posibilitatea vieții a fost redată planetei. Am învins, prieteni ! Viața a învins !

Cei din sală ascultau fericiți. Privind pe ecrane vedeau parcă aievea freamătul vieții pe Pămîntul repopulat, florile, copacii legănați de adierea vîntului, vestind peste tot atotputernicia omului.

★

În curînd, primul grup al celor ce trăiau pe sateliții lui Jupiter a pornit la drum spre a se întoarce pe iubita lor planetă.

În românește de EUGEN HADAI

FARFURIILE ZBURĂTOARE ÎN RADARUL ANTICIPAȚIEI

Cu riscul de a surprinde și poate chiar de a indigna pe mulți prieteni ai mei și adepți ai anticipației, trebuie să mărturisesc că niciodată n-am fost prea mult atras de știrile privitoare la farfuriile zburătoare. Îmi recunosc deschis această lacună a curiozității mele, dar țin să precizez (în măsura în care îmi este posibil) cauza acestei rezerve. Nu cred că de vină este, în primul rînd, scepticismul. Nu sînt un sceptic, deși orice om care rîvnește să realizeze ceva în viață trebuie să aibă o serioasă doză de spirit critic. Aceasta e valabil chiar și pentru cei mai întraripați poeți (numeroasele variante ale poeziilor lui Eminescu o dovedesc). Așadar, deși nu-mi lipsește un anumit inhibitor intelectual, nu mă consider totuși un ins cu adevărat sceptic. Orice cucerire științifică mă electrizează fără greș și fără voia mea. E posibil să fie la mijloc și o pricină mai conștientă și mai puțin dezinteresată. Pentru mine, ca scriitor de anticipații, dinamica fascinantă a progresului contemporan reprezintă un model, sau un aliment, sau un motor. Contemplînd zborul științei, fantezia îmi prinde să trepideze și să se lanseze.

Acest sentiment complex însă nu trebuie să sugereze o concluzie greșită. În science-fiction, momentul științific e asemenea treptei unei astronave care te înalță, dar de care apoi te desprinzi. În caz contrar, anticipația tinde să devină un anteproiect (adesea plictisitor și rareori concret) al unei invenții care plutește în atmosfera epocii. În concluzie, cred că, deși nici o varietate științifico-fantastică nu trebuie să fie prohibită, temele majore ale anticipației contemporane nu sînt acelea de care se ocupă în mod practic reprezentanții științei și ai tehnicii. Perenitatea în science-fiction e sinonimă cu bătaia lungă a fanteziei.

Iată de ce subiectul farfuriilor zburătoare nu mi-a solicitat entuziasmul. Probabilitatea unei vizite extraterestre o socoteam minimă, iar alternativa unui vehicul terestru experimental constituia, în ochii mei, din punct de vedere s.f., o temă minoră. În acest sens, mult mai emoționantă mi se părea descifrarea codului genetic (una dintre cele trei mari descoperiri ale timpului nostru, ale cărei consecințe vor revoluționa, nu mă îndoiesc, secolele viitoare).

Dacă totuşi m-am documentat cu privire la U.F.O. *, am făcut-o deoarece, în calitate de... specialist (? !), am fost „consultat“ de numeroşi cunoscuţi. Las deoparte nuanţa de umor involuntar pe care o are expresia „specialist în farfurii zburătoare“. Sincera curiozitate a interlocutorilor mei cerea un răspuns informat, chiar dacă ar fi fost negativ.

În cele ce urmează, mă voi mărgini să enunţ punctele cele mai dramatice ale chestiunii.

Deşi sînt semnalate de aproape două decenii, farfuriile zburătoare s-au multiplicat atît de mult (doar în prima jumătate a anului 1966 au fost reperate 508 U.F.O.) încît guvernul american a luat măsuri speciale pentru dezlegarea misterului : reorganizarea comisiei din Air Force, însărcinată cu studierea obiectelor neidentificate, alocarea unui nou credit, numirea fizicianului Edward Condom în fruntea cercetărilor, care vor dura cincisprezece luni.

Întrebaţi de revista „Aviation Week“, doisprezece savanţi au răspuns : „Farfurii zburătoare putem fabrica în laborator. Sînt globuri incandescente produse de fenomene electrice şi magnetice. Ele constituie ceea ce numim plasmă. Aceste fenomene sînt deosebit de frecvente în apropierea liniilor de înaltă tensiune“. În schimb, un alt fizician, M. J. Allen Hynek, membru al comisiei din Air Force, declară : „Sînt 18 ani de cînd studiez rapoartele. Unele descrieri ar putea corespunde plasmei. Dar nu toate. În multe cazuri, condiţiile atmosferice erau incompatibile cu aceste fenomene“.

Sîcîit de tumultul iscat de U.F.O., ziaristul american John Fuller a întreprins o vastă anchetă. Mărturiile culese, observaţiile lui însuşi, bilanţul informaţiilor de pînă atunci s-au cristalizat într-o carte intitulată „Incident la Exeter“, care a devenit imediat un best-seller al librăriilor americane.

De fapt, întîmplarea din Exeter (din septembrie 1965) este cea dintîi de care s-a ocupat John Fuller, convins că e vorba despre o versiune modernă a poveştilor cu fantome, adică despre o psihoză colectivă. Lucrurile erau însă mai complicate. Exista chiar un comitet naţional de investigaţie a fenomenelor aeriene (N.I.C.A.P), cu sediul la Washington. Această asociaţie, alcătuită din piloţi militari şi civili, ingineri, tehnicieni, astronomi, urmărea să strîngă toate informaţiile privitoare la U.F.O. Iată că şi „New York Times“, de obicei extrem de rezervat, publicase, la 3 august, o telegramă despre mulţimea acelora care au semnalat Obiecte neidentificate în Texas, Noul Mexic, Oklahoma şi Kansas.

La Exeter, Obiectul fusese văzut şi de nişte poliţişti, dintre care unul ştia să deosebească tipurile de avioane. Din declaraţiile lor reieşea că Obiectul era oval, se deplasa lent şi emitea doar un fel de zbîrnîit (spre deosebire de zgomotoasele elicoptere). Era cu mult mai mare decît putea fi un avion B 52 sau un B 47 ; era încercuit de o lumină roşie, dar mijlocul îi era alb. Tot la Exeter, Fuller a stat de vorbă cu Lilian Pearce, care afirma că văzuse de cîteva ori „farfuriile zburătoare“. Prima ei întîlnire avusese loc la 29 iulie. „Obiectul, mare ca un avion cu reacţie, spunea ea,

* Unidentified flaying objects — obiecte zburătoare neidentificate, cum numesc americanii misterioasele „farfurii".

avea o formă circulară, iar deasupra un fel de dom. De jur-împrejurul său se vedeau lumini multicolore, care se stingeau şi se reaprindeau. El se rotea tăcut deasupra automobilului cu care mergeam... Air Force a trimis avioane în urmărirea acestor Obiecte. O ştiu, fiindcă la 17 septembrie, unul dintre aceste obiecte era deasupra unei case. L-am putut vedea două sau trei minute. Apoi a venit un avion cu reacţie. În acel moment, toate luminile Obiectului s-au stins. Cînd avionul se îndepărtă, luminile Obiectului reapărură. Pe urmă avionul reveni şi din nou luminile s-au stins. În sfîrşit, Obiectul s-a îndepărtat, iar avionul a continuat să se rotească. Dar baza nu vrea să spună nimic despre acest subiect".

Despre această tăcere, a administraţiei, Fuller avea să discute cu Richard Hall, directorul adjunct al N.I.C.A.P. „Înainte de 1952, i-a declarat Hall, Air Force era mai puţin tainic". „Au dat vreodată o confirmare importantă despre fenomen ?" a întrebat Fuller. „Da, în faimosul articol apărut în Life *în 1952 inspirat, pare-se, de cîţiva generali ai Pentagonului. Prezenta cazurile cele mai caracteristice. Deşi lipseau, fireşte, dovezile concrete, se sugera foarte clar că primisem vizita unor extratereştri". „Din documentaţia pe care mi-aţi trimis-o, am aflat că unele aterizări au lăsat cîteva probe materiale. La Buffalo, de pildă, s-au găsit nişte resturi albăstrii". „Raportul chimiştilor, a spus Hall, nu relevă nimic necunoscut. Singurul lucru surprinzător este titanul care reprezenta constituentul esenţial. Dar aceasta nu dovedeşte nimic".*

La Exeter însă, Fuller a avut prilejul să vadă, cu proprii săi ochi, un U.F.O. Era un disc roşu-portocaliu, care măsura aproximativ o cincime dintr-o Lună plină. Se găsea foarte aproape de avionul cu reacţie care părea să-l urmărească. Discul era perfect rotund, luminos, incandescent. Avionul nu parvenea să diminueze distanţa ce-l despărţea de Obiect. Fuller era însoţit de Bob Kimball, un cameraman *de la televiziune, dar apariţia fusese atît de rapidă, încît Kimball nu apucase să ia nici o fotografie.*

Şi totuşi, cineva reuşise să obţină cea mai senzaţională fotografie a unei farfurii zburătoare. Imaginea apăruse în ziarul din Beaver (Pennsylvania), iar reportajul era semnat de Tom Schley. Autorul fotografiei era James Lucci, un tînăr de 17 ani, un amator care fotografia adesea Luna şi stelele ; tatăl său era fotograf profesionist la Air National Guard, iar întreaga familie se bucura de cea mai înaltă stimă. Fuller a pornit îndată spre Beaver şi acolo a stat de vorbă cu Lucci.

Lucrurile s-au petrecut la 8 august, într-o duminică seară. James Lucci era însoţit de fratele său şi de un prieten. Tustrei văzuseră atunci farfuria zburătoare. Conform anchetei N.I.C.A.P., James tocmai îşi regla timpul de expunere ca să ia o fotografie a Lunii (spre ora 11,30 seara), cînd un Obiect rotund, alb şi mai strălucitor decît Luna, intră în cîmpul aparatului fotografic, James a luat repede două fotografii, dar n-a mai putut-o lua şi pe a treia, deoarece Obiectul dispăru cu o foarte mare viteză. La ziarul din Beaver, trei fotografi au suprapus negativele şi le-au supus mai multor teste ; acestea au dovedit că fotografia era autentică. Fotografii cu care a stat de vorbă Fuller i-au atras atenţia asupra unui soi de ceaţă care părea să iasă din Obiect. Nici unul dintre martori

n-o văzuse cu ochiul liber, dar există destule radiaţii în afara spectrului vizibil şi care sînt fotografiabile.

Ajuns la acest stadiu al anchetei sale, Fuller conchise că vestul Pennsylvaniei era teatrul unor evenimente asemănătoare celor produse la Exeter. Paralelismul nu se mărginea la conţinutul descrierilor ; exista, de asemenea, comportamentul animalelor (caii şi cîinii dăduseră semne de nelinişte la apropierea misterioaselor Obiecte), brusca schimbare de direcţie în traiectoria Obiectelor, uluitoarea lor viteză, dar mai cu seamă apariţia lor în imediata apropiere a liniilor de înaltă tensiune.

Discutînd cu Richard Hall, Fuller i-a spus : „Am remarcat că atunci cînd anchetaţi, atitudinea dv. obişnuită e să încercaţi a dovedi că nu s-a întîmplat nimic, şi nu invers. De ce asta ?". „E foarte important, a răspuns Hall, pentru că, fără nici o îndoială, marea majoritate a Obiectelor care au fost botezate «farfurii zburătoare» sînt stele, planete, avioane etc., ceea ce îngăduie lui Air Force să afirme că nimeni n-a văzut vreodată vreun lucru necunoscut. Astfel, cu cît există mai multe mărturii eronate, cu atît ne este mai dificil să dovedim că există totuşi cîţiva buni observatori care au văzut realmente ceva anormal".

Abia ajuns acasă, Fuller a fost chemat la o interesantă întrunire, care avea să aibă loc la Dover, în New Hampshire. Era vorba despre un cuplu care întîlnise o farfurie zburătoare în 1961. Fuseseră atît de traumatizaţi încît au trebuit să urmeze un tratament psihiatric ca să-şi regăsească echilibrul. Cuplul despre care e vorba, soţii Hill, suferise un şoc sever. Pentru a rezolva problema lor, cunoscutul psihiatru care i-a îngrijit a trebuit să recurgă la hipnotism, iar rezultatele au fost dintre cele mai surprinzătoare. Hipnotizaţi separat, soţul şi soţia au retrăit cele două ore de amnezie de după clipa în care o farfurie zburătoare aterizase lîngă automobilul lor. Terapia i-a eliberat pe cei doi Hill de coşmarurile nocturne. Timp de patru ani, ei păstraseră tăcerea. Ei se temeau de publicitate, mai ales din pricina faptului că Hill era un negru căsătorit cu o albă ; nu voiau ca aventura lor să fie exploatată în scopuri rasiale. Dar la capătul celor patru ani, jurnalele dezgropaseră întîmplarea.

La întrunirea din Dover, soţii Hill îşi povestiră cu multă prudenţă experienţa. Ambii erau oameni extrem de inteligenţi şi se bucurau de consideraţia generală. Ei stăruiră asupra faptului că doar ascultînd înregistrările declaraţiilor pe care le făcuseră sub hipnoză au ajuns să afle ceva din ce li se întîmplase : răpirea lor pe bordul unei nave ciudate şi examenul psihic la care fuseseră supuşi de nişte umanoizi inteligenţi. Dar ei nu puteau atesta că acesta era adevărul. Tot ceea ce erau în stare să afirme e că văzuseră un Obiect neidentificat apropiindu-se de maşina lor. Totuşi, nici ei, nici psihiatrul nu puteau să explice cele două ore de amnezie altfel decît prin strania aventură relevată prin hipnoză.

Obiectul s-a ivit pe cer pe la ora 10 seara, cînd maşina lui Hill ajunsese la Groveton. Betty Hill observă că Obiectul îi urmăreşte. Apoi, deodată, Obiectul descinse la vreo 60 m de automobil. Era mare şi înconjurat de lumini. Hill distinse un rînd de hublouri, iar înăuntrul navei întrezări nişte siluete. Atunci el sări în maşină

și încercă s-o ia din loc. Dar nava se puse în mișcare și începu să se rotească deasupra automobilului. Cei doi Hill auzeau un zgomot bizar, un bîzîit electronic, care le provocă o ciudată senzație de înțepătură. Amintirile lor se opreau aici. Urmau cele două ore de amnezie. În timpul hipnozei, soții Hill mărturisiră că fuseseră luați la bordul acelei nave și că au fost cercetați de un grup de ființe umanoide. Apoi li s-a dat drumul, fiind preveniți că nu vor păstra nici o amintire despre aventura lor.

Pe cînd aștepta întrunirea din Dover, Fuller culesese și alte informații despre Obiectele neidentificate. De la un pilot din Air Force a aflat că piloții aveau ordinul să tragă asupra oricărui Obiect neidentificat, pe care l-ar întîlni, avînd sarcina să-l doboare. Dar, după spusele pilotului, aceste Obiecte păreau invulnerabile. Erau capabile de manevre nerealizabile cu avioanele lui Air Force. Pilotul adăuga că el nu ținea seama de ordinele primite, întrucît socotea preferabil să nu-și facă dușmani. Un operator-radar militar i-a vorbit de un Obiect neidentificat care zburase drept spre baza lor. Obiectul atinse brusc viteza de 1 200 km/h și într-un minut dispăru. Toate aceste mărturii, încheie Fuller, întăresc ideea că farfuriile zburătoare există, ba chiar desfid întregul nostru arsenal militar.

Și iată ultima serie de evenimente care se leagă, în mod tulburător, de aparițiile Obiectelor neidentificate.

În ziua de 3 noiembrie, Fuller află, prin radio, că întregul est al Statelor Unite era în întuneric. 120 000 kilometri pătrați, 35 milioane de oameni — o cincime din populație — fuseseră scufundați brutal în beznă din pricina unei inexplicabile defecțiuni a rețelei electrice de Nord-Est. Massachusetts, New Hampshire, Rhode Island, Connecticut, Vermont, statul New York, New Jersey, Pennsylvania și o parte a Canadei fuseseră mai mult sau mai puțin complet atinse de pană. Aproape 800 000 de oameni au fost blocați ore întregi în ascensoare sau în metrouri. Avioanele s-au rotit zadarnic în căutarea aeroporturilor. Printr-o adevărată minune n-au existat decît foarte puține accidente.

La 11 noiembrie, „New York Times" anunța că rețeaua electrică reîncepea să funcționeze, dar cauza defecțiunii rămînea o enigmă. Autoritățile mărturiseau că nu puteau garanta că un asemenea accident nu se va mai produce. Degeaba căutară ce anume trebuia să fie reparat în circuit. Totul era normal. Doar cîteva generatoare erau de nefolosit; dar aceasta era o consecință și nu o cauză a penei. În sfîrșit, s-a anunțat că nodul problemei se găsea la substația din Clay, situată la cîțiva kilometri de nordul orașului Syracuse (statul New York). Reparatorii expediați de urgență nu reușiseră să detecteze nimic anormal. Totuși, în apropiere de Syracuse se întîmplase ceva ciudat. Tocmai înainte de începerea penei, un pilot particular, Welson Ross, se pregătea să aterizeze. Privind sub el, chiar deasupra liniilor electrice din apropierea substației din Clay, văzu cum apare o mare sferă roșie, foarte strălucitoare. Avea un diametru de circa 30 m. Ross era însoțit de un elev pilot care i-a confirmat spusele. Exact în același moment, R. C. Walsh, un delegat al Agenției federale de aviație, vedea același fenomen la cîțiva kilometri mai la sud. Există cinci oameni care au observat același lucru. Toți au văzut o farfurie zburătoare în chiar momentul în

care pana s-a produs la Syracuse. „Era un fel de semi-lună roșpală, a declarat unul dintre martori. Din ea ieșeau două antene lungi, iar deasupra părea să mai aibă ceva. Zbura la o foarte mare înălțime". Și din alte părți, N.I.C.A.P. a primit informații că Obiecte neidentificate fuseseră văzute în clipa penei de electricitate.

Și iată că la 15 noiembrie, o serie de pene de curent lovesc Marea Britanie. La 25 noiembrie, rămîne în beznă orașul Saint Paul (Minnesota), în timp ce pe cer sînt semnalate Obiecte aureolate de lumini albastre sau albe. La 2 decembrie, urmează Juarez (Mexic), El Paso (Texas), Alamogordo (Noul Mexic). La 26 decembrie, orașul Buenos-Aires și toate așezările situate pe o rază de 80 km sînt scufundate în beznă. În aceeași zi, patru orașe finlandeze n-au lumină. În sfîrșit, la 13 ianuarie 1966, stația din Andover (Maine), însărcinată cu „urmărirea" satelitului Telstar, a căzut și ea victimă unei lungi pene de curent. După spusele purtătorului de cuvînt al Companiei electrice din Maine, era vorba despre „o defecțiune care, nu se știe cum, s-ar fi reparat în mod spontan". Și de data asta este justificată întrebarea : să existe o legătură între misterioasele Obiecte și ciudatele defecțiuni ?

La capătul anchetei lui, John Fuller trage următoarea concluzie : zeci de oameni inteligenți, demni de încredere, raportează că au văzut Obiecte neidentificate, deși declarațiile lor sînt făcute cu reticență din teama de ridicol ; majoritatea acestor rapoarte provin din surse foarte diferite și autorii lor n-au putut să se înțeleagă între ei ; polițiști și militari au făcut relatări identice cu acelea ale civililor ; nu se poate nega existența unei relații constante între Obiectele neidentificate și liniile de înaltă tensiune (în cele 203 pagini dactilografiate ale înregistrărilor lui Fuller, 73 de cazuri de farfurii zburătoare erau localizate în apropierea liniilor de înaltă tensiune) ; efectul produs de U.F.O. asupra animalelor exclude ipoteza unei erori umane ; existența fotografiilor autentificate de experți exclude, de asemenea, ipoteza unui fenomen de isterie colectivă, a unei aberații psihice sau o eroare de identificare ; înregistrările cu radarul și urmărirea Obiectelor cu avioanele cu reacție indică faptul că Air Force nu ignoră de loc fenomenul și că socotește destul de importantă mobilizarea împotriva lui.

Dintre cele trei propuneri emise la începutul anchetei — o armă secretă experimentată de americani, o mașină lansată de altă putere, o navă interplanetară extraterestră —, ipoteza cea mai uimitoare pare cea mai logică. Într-adevăr, atitudinea celor din Air Force față de Obiectele neidentificate ar părea să indice că ele nu sînt de proveniență americană. De asemenea, nu e de presupus ca un aparat de proveniență terestră să nu suscite, din partea administrației S.U.A., nici un protest privind violarea spațiului aerian.

Așadar, la sfîrșitul cercetărilor de pînă acum, sîntem aduși, în mod fatal, la science-fiction. Pentru cititorii Colecției, tema, chiar dacă nu sub forma expresă a farfuriilor zburătoare, nu e nouă. Să ne amintim de ciudata povestire „Glemra" (publicată de noi în nr. 151 din martie 1961). Cu privire la ipoteza extraordinară a extraterestrilor, ar fi de înțeles de ce bizarele Obiecte apar în apropierea liniilor de înaltă tensiune, precum și pricina penelor de curent. De vreme ce e vorba de anticipație, putem presupune că, recurgînd la un procedeu încă necunoscut de pămînteni, navele care ne vizi-

tează se alimentează direct de la liniile noastre electrice. Se ridică totuși o justificată întrebare : de ce vizitatorii altor lumi nu iau legătura cu pămîntenii ? Aici e cazul să ne referim la consemnul pe care însăși N.A.S.A. l-a stabilit pentru folosința cosmonauților : „Cel mai mic indiciu că o planetă este locuită de ființe inteligente trebuie să constituie semnalul de alarmă... Contactul cu o inteligență străină trebuie să fie luat cu o extremă circumspecție".

Toate aceste fapte sînt, firește, tulburătoare. În calitate de autor de literatură științifico-fantastică, nu poate decît să mă bucure posibilitatea comunicării directe cu reprezentanții altor omeniri siderale. Deși, cum am scris la început, această comunicare, oricît ar fi ea de uluitoare, odată realizată, iese din domeniul anticipației.

Deocamdată e bine că problema Obiectelor neidentificate a început să fie studiată cu toată rigoarea unor cercetări științifice. Pe cei ce doresc să afle opinia oamenilor de știință despre fenomenele pomenite aici îi invit să citească în numărul din februarie 1967 al revistei „Știință și tehnică" un pasionant grupaj de articole în care problema va fi dezbătută în lumina ultimelor cunoștințe ale științei terestre.

ADRIAN ROGOZ

noutăți

CÎND PUI ÎNTREBĂRI ABSURDE COPIILOR...

Direcția grădinii zoologice din Johannesburg (Republica Sud-Africană) a organizat un concurs pentru copii la care se punea o singură întrebare : ce animal ați dori să deveniți ?

Un copil de 5 ani a răspuns că ar dori să devină maimuță ca să mănînce fără furculiță și cuțit. Un altul de 6 ani dorea să devină o zebră ca să nu se despartă de pijamaua sa vărgată, iar un prieten de-al lui dorea să se transforme în barză pentru a afla de unde iau berzele copiii pe care îi aduc părinților.

O fetiță africană de 9 ani dorea, neapărat, să devină... panteră. Motivul ? Pentru ca nimeni să nu aibă curajul să-i mai reproșeze că este neagră.

CHIMICALE PENTRU VEGETAȚIA DRUMURILOR

Specialiștii englezi au pus la punct fabricarea unor chimicale cu proprietăți noi. Folosite la stropirea bordurii drumurilor, ele distrug scaieții, urzicile și alte buruieni, stimulînd în același timp dezvoltarea florilor de cîmp. În urma stropirilor iarba este înlocuită în mod treptat cu specii de vegetații scurte, care nu necesită să fie retezate, ci numai stropite cu chimicalele respective.

Prin folosirea chimicalelor de acest fel s-au obținut benzi de gazon înalt pînă la 150 mm, care rezistă de 13 ani — de cînd au început cercetările —, fără să fie nevoie de tunderea lui.

APARAT DE FOTOGRAFIAT CU VITEZĂ MARE

În Japonia a fost construit un aparat de fotografiat cu viteză foarte mare, capabil să fotografieze instantanee în explozii, descărcări electrice, fuziuni nucleare. Aparatul are timpul de expunere 1/500 000 din secundă și o viteză de fotografiere continuă între 200 și 600 imagini pe secundă. Camera cu un sistem de lentile F 8, are un diametru de 77 cm.

★

„INTERPRET" PENTRU TELEVIZOARE

O fabrică din Leningrad a început construirea în serie a unor dispozitive simple, miniaturizate, adaptabile la orice televizor în scopul recepționării unui al doilea canal de acompaniament sonor. Acest canal este introdus în stațiile de emisie din republicile unionale, pentru transmiterea explicațiilor vorbite, pe lîngă limba rusă și în limba populației din regiunea respectivă. Transmisiunile bilingve vor fi extinse și la programele primite prin Interviziune și Euroviziune sau la cele interpretate de artiști străini.

★

ANVELOPE ANTIDERAPANTE

În S.U.A. se experimentează fabricarea unor anvelope antiderapante care să asigure o securitate sporită la circulația în condiții de iarnă.

Aceste anvelope sînt prevăzute cu crampoane metalice, care creează o mai bună aderență în timpul deplasării pe șoselele acoperite cu zăpadă sau gheață. Folosirea crampoanelor la anvelope mărește aderența la demarare cu cel puțin 155 la sută, iar calea de frînare se micșorează de două ori.

★

TELEVIZIUNEA ÎN AVION

Avioanele „Boeing 707" ale societății americane „Airlines" sînt echipate cu televizoare pentru pasageri, cu ecran de 23,5 cm. Emisiunile se recepționează de pe sol sau se redau filme de pe magnetoscop. Fiecare avion poate da și priveliști din zborul său, avînd o cameră de luat vederi cu teleobiectiv. De asemenea, fiecare pasager poate asculta în cască, la alegere, un program de muzică ușoară sau muzică clasică stereofonică.

★

VOCEA UMANĂ — IZVOR DE ENERGIE!

O uzină electronică din S.U.A. a fabricat un radiotransmițător alimentat numai pe baza energiei vocii umane. Un dispozitiv original permite transformarea vocii într-un curent electric suficient pentru a face să funcționeze radiotransmițătorul pe o rază de aproximativ 5 km. Pentru a aprecia valoarea acestei noi descoperiri a tehnicii electronice, este suficient să amintim că vocea umană posedă un potențial energetic atît de redus încît ar fi nevoie de un milion de persoane pentru a obține energia necesară aprinderii unui bec de 100 W.

DEZLEGAREA JOCULUI DIN NUMĂRUL 293

1) CROMOSFERA — B; 2) ROTI — GALILEI; 3) ETERN — CAD — PR; 4) PALE — RUBIDIU; 5) UTILA — LOCURI; 6) ȘI — AGRAR — CUM; 7) CER — EA — AT — L; 8) U — AF — SA — AR— C; 9) LASAI — LS — APA; 10) MAGNETISMUL; 11) CORESPONDA — D; 12) UNITAR — TASIA.

Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

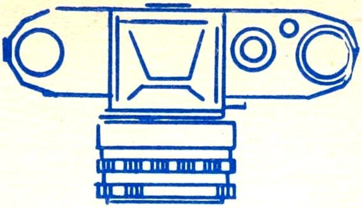
Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacţiile Ştiinţă şi tehnică
sau cei care au dat să continue CPŞF, au reuşit, cu multă dăruire,
muncă şi cheltuială, aceşti entuziaşti.

Lor trebuie să le mulţumim pentru că avem acum posibilitatea
să (re)citim legendara Colecţie.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email şi reparăm greşeala)

• • FEBRUARIE 1967

PREȚUL 1 LEU

41007

arfo